

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของโครงการ

Firewall ถูกสร้างขึ้นเพื่อจุดประสงค์ทางด้านความปลอดภัยทางเครือข่าย มีหน้าที่เปรียบเสมือนยามเฝ้าประตู โดยข้อมูลภายในเครือข่ายจะผ่านการคัดกรองข้อมูลด้วยหลักการของ Packet Filtering เมื่อเวลาผ่านไป การพัฒนาของเทคโนโลยีใหม่ๆ และรูปแบบการโจมตีทางเครือข่ายที่มีมากขึ้น Firewall แบบเก่าที่กำหนดโดยผู้ควบคุมระบบเพียงอย่างเดียว ไม่สามารถตอบโต้ภัยทางด้านความปลอดภัยได้ ทำให้มีการนำปัญญาประดิษฐ์ หรือ AI มาประยุกต์ใช้งานกับ Firewall ให้มีความคิดและตัดสินใจเลือกคัดกรอง Packet ได้เอง ผู้จัดทำมีความคิดที่จะพัฒนา AI Firewall ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยนำมาประยุกต์ใช้กับกระบวนการเรียนรู้แบบ Deep Neural Network และมีชุดข้อมูล Packet ฝึกสอนที่สร้างขึ้นอ้างอิงตามนโยบายข้อกำหนดจาก Firewall Rules เพื่อแก้ปัญหาข้อมูลฝึกสอนที่ไม่ได้เป็นไปตามนโยบายข้อกำหนด ที่แต่เดิมต้องเอาข้อมูลการโจมตีที่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเป็นข้อมูลฝึกสอน

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เข้าใจหลักการทำงานของ Neural Network ที่จะใช้พัฒนาปัญญาประดิษฐ์
2. เพื่อพัฒนาสร้างชุดข้อมูลฝึกสอนให้เป็นไปตามนโยบายข้อกำหนดตาม Firewall Rules
3. เพื่อให้ชุดข้อมูล Network Packet ที่สร้างขึ้นสามารถฝึกสอนได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ เมื่อนำไปใช้กับ AI ที่มีการเรียนรู้แบบ Deep Neural Network Model
4. เพื่อแก้ไขข้อจำกัดของข้อมูลฝึกสอน Firewall ให้ผ่านเงื่อนไขที่กำหนด เช่น เวลาที่ใช้ หรือ ปริมาณของข้อมูล Packet

1.3 วิธีการดำเนินงาน

พัฒนาสร้างชุดข้อมูลฝึกสอน Network Packet ที่สร้างขึ้นโดยมีการอ้างอิงจาก Firewall Rules ไปใช้กับ AI Firewall ที่มีการเรียนรู้แบบ Neural Network Model และทำการตรวจสอบความถูกต้อง ความผิดพลาดที่ได้ เปรียบเทียบกับ Firewall Rules ที่กำหนด โดยทำการทดลองหลายๆครั้ง เปลี่ยนตัวแปรและปัจจัยต่างๆ เพื่อหาวิธีการที่ทำให้ระบบสามารถทำงานได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

1.4 ขอบเขตของโครงการ

พัฒนา Neural Network Model และชุดข้อมูลฝึกสอน Network Packet ที่สร้างขึ้นโดยอ้างอิงจาก Firewall Rules นำไปผ่านการเรียนรู้และทำการทดสอบ ลองเปลี่ยนปัจจัยและค่าตัวแปรต่างๆ เปรียบเทียบผลลัพธ์ในแต่ละรูปแบบ ใช้ความถูกต้อง ความผิดพลาดที่อิงจากกฎของ Firewall Rules เป็นเกณฑ์ในการวัดผล ศึกษาหาวิธีการและผลลัพธ์ที่ดีที่สุดภายใต้การทำงานของโปรแกรมคอมพิวเตอร์

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. พัฒนาทักษะการเขียนโปรแกรมที่เขียนด้วยภาษา Python
2. เรียนรู้วิธีการสร้างชุดข้อมูลฝึกสอน สามารถประยุกต์ใช้กับปัญญาประดิษฐ์ได้
3. เรียนรู้วิธีการพัฒนาอัลกอริทึมที่ช่วยลดเวลาเพิ่มประสิทธิภาพในการคำนวณข้อมูลได้
4. สามารถประยุกต์ learning model ไปใช้กับปัญญาประดิษฐ์รูปแบบอื่น เช่น การทำแชทบอท โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูล หรือ ระบบปฏิบัติการตอบโต้อัตโนมัติ

บทที่ 2

ทฤษฎีการนำโครงข่ายระบบประสาทเชิงลึก มาใช้ในการทำงานของไฟร์วอลล์

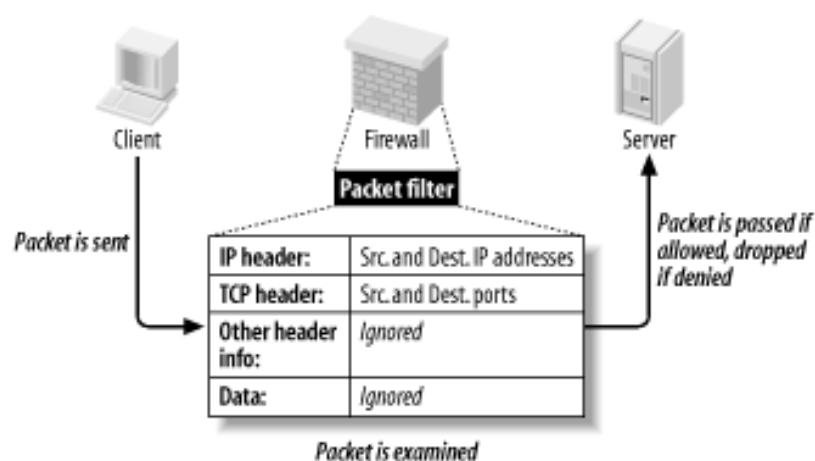
2.1 เทคโนโลยีของไฟร์วอลล์และโครงข่ายระบบประสาทเชิงลึก

2.1.1 Firewall

Firewall เป็นระบบควบคุมและรักษาความปลอดภัยของระบบเครือข่าย คัดกรองข้อมูลเข้าออกในช่องทางอินเทอร์เน็ต เปรียบเสมือนยามเฝ้าประตู คอยป้องกันการโจมตี สแปม ผู้บุกรุกต่างๆ ที่ไม่หวังดีต่อระบบ และยังสามารถใช้ควบคุมการใช้งานของโปรแกรมที่ต้องการ ในปัจจุบันมีการใช้งานได้ทั้งระบบ Hardware และ Software ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม ผลลัพธ์ที่ออกมาจาก Firewall จะพิจารณาการกระทำของ Packet ออกมาเป็น Allow หรือ Deny

Packet Filtering

ระบบการทำงานของ Firewall ทำงานในระบบ Internet Layer และ Transport Layer ตรวจสอบและคัดกรอง Packet ที่เข้ามาในเครือข่าย โดยพิจารณาจาก Packet Header ตัดสินใจว่าจะทำการ Allow หรือ Deny โดยใช้กฎของ Firewall ในการอ้างอิง ซึ่ง Firewall แบ่งประเภทตามลักษณะการทำงาน ได้แก่

รูปที่ 2.1 กระบวนการทำงานของกลไก Packet Filtering Firewall

2.1.1.1 Stateful Filtering

Stateful Filtering จะมีเก็บสถานะ Packet ใดที่เคยถูกปล่อยผ่านและเก็บบันทึกไว้ใน State Table ทำให้การทำงานของ Firewall นี้จะถูกรวบรวมเริ่มจากที่ State Table ก่อน ถ้าหาก Packet ที่กำลังถูกรวบรวมอยู่ยังไม่เคยถูกปล่อยผ่านยังไม่มีเก็บสถานะเอาไว้ ก็จะไปพิจารณาของไฟร์วอลล์เป็นอันดับถัดไป กลไกนี้จะช่วยไฟร์วอลล์ทำงานได้เร็วขึ้น เพราะช่วยลดระยะเวลาในการทำงานไม่ต้องเสียเวลาพิจารณาทุก Packet Header ในกลไก Packet Filtering

2.1.1.2 Application Firewall

มีชื่อเรียกได้อีกอย่างหนึ่งว่า “Application-level Firewall” หรือ “Application Gateway” เป็น Firewall ชนิดที่ติดตั้งบนเครื่องคอมพิวเตอร์แยกต่างหาก ทำให้คอมพิวเตอร์เครื่องดังกล่าวทำหน้าที่เป็น Firewall โดยเฉพาะ อย่างไรก็ตาม Application Firewall สามารถกรอง Packet ที่จะผ่านเข้ามาในเครือข่าย อีกทั้งยังตรวจสอบเนื้อหาใน Packet ได้เช่นเดียวกับ Stateful Filtering Firewall นอกจากนี้ Application Firewall ยังทำหน้าที่คล้ายกับ Proxy Server ในการให้บริการคำร้องขอของผู้ใช้ได้อีกด้วย โดยความสามารถของ Application Firewall สามารถแบ่งทำได้ดังนี้

Security

การยืนยันตัวตนด้วย AAA คือ Authentication, Authorization และ Audit โดยการสร้าง Token ไปให้ทั้งผู้รับ และผู้ส่ง มีการกำหนด Policy เพื่อการเข้าถึงข้อมูล และยังทำการเก็บข้อมูลการเข้าออกของ Policy นั้นๆ อีกทั้งยังมีการป้องกันด้วยการตรวจสอบข้อมูลที่ได้รับก่อนว่าถูกต้องตามโครงสร้างที่ได้กำหนดไว้หรือไม่

Integration

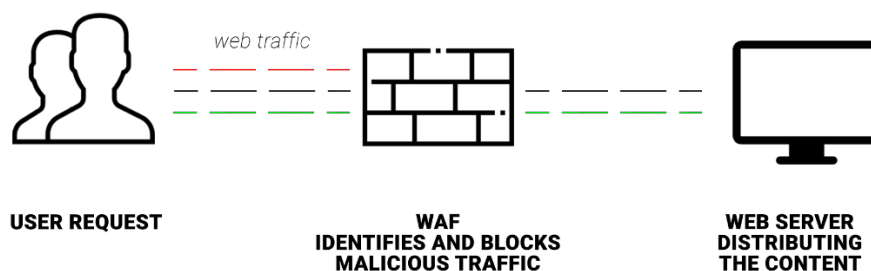
การสร้างการเชื่อมต่อเข้ากับระบบต่างๆ ให้สามารถทำงานร่วมกันได้ เช่น ถ้าหากระบบที่ใช้มีโปรโตคอลที่แตกต่างกัน มันจะทำการแปลงโครงสร้างข้อความโดยการจับคู่ข้อมูล

Control and Managing

การควบคุมปริมาณของข้อความที่จะวิ่งเข้าไปหา Server โดยการกำหนด Policy แยกตามประเภทของ API และประเภทของข้อมูล สำหรับการควบคุมปริมาณข้อความนี้จะเป็นการป้องกันการถูกผู้ไม่หวังดีโจมตีจากช่องโหว่ของระบบได้ เช่น เรามี API ที่เปิดให้ลูกค้าหรือบุคคลอื่นๆเข้ามาใช้งานได้ ถ้าหากไม่มีการกำหนดปริมาณการเรียกใช้ API หรือเส้นทางของข้อมูล ก็จะเกิดช่องโหว่ของระบบที่ผู้ไม่หวังดีสามารถทำการ DOS ได้

Optimizing

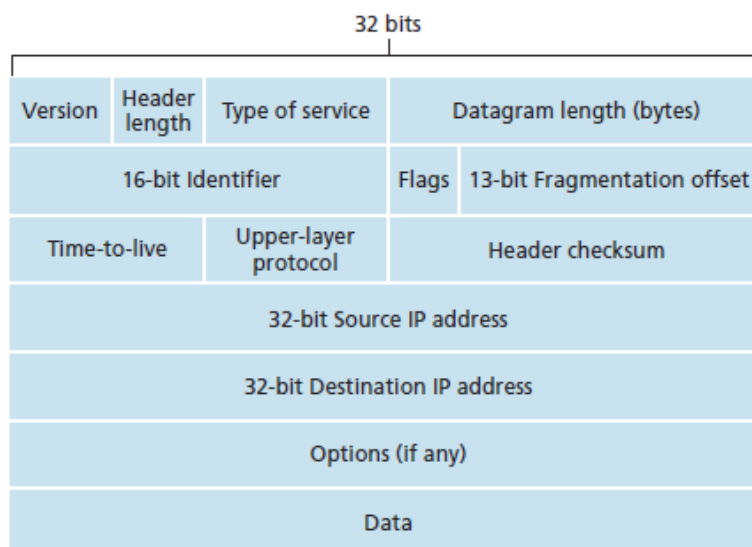
การลดภาระการทำงานของ Server โดยการทำ SSL และนำภาระงานจากการถอดรหัสที่ Server ไปให้ไฟร์วอลล์ทำงานแทน จะทำให้ Server มีทรัพยากรเหลือพอที่จะรองรับการทำงานมากขึ้น

รูปที่ 2.2 กระบวนการทำงานของ Application Firewall

2.1.2 Packet Header

Packet Header เป็นโปรโตคอลอินเทอร์เน็ต มาตรฐานที่ทำให้อินเทอร์เน็ตสามารถเชื่อมต่อเข้าหากัน ติดต่อสื่อสารข้อมูลได้ด้วยการกำหนดวิธีการติดต่อสื่อสารร่วมกัน ในส่วนของ **Packet Header** จะเป็นลำดับชั้นโครงสร้างประกอบไปด้วย **Field** ข้อมูลที่บ่งบอกถึงวัตถุประสงค์และลักษณะการทำงานของ **Packet** โดยองค์ประกอบของ **Packet Header** มีดังนี้

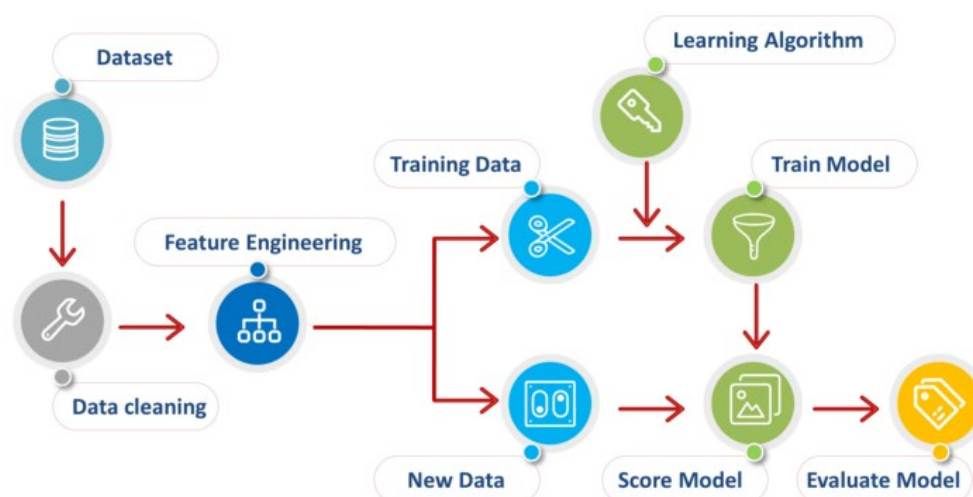

รูปที่ 2.3 ส่วนประกอบที่สำคัญของ Packet Header Datagram

- Version ส่วนที่ระบุเวอร์ชัน โปรโตคอลของ Datagram
- Header length ส่วนที่ระบุขนาดของ Datagram Header
- Type of service ส่วนที่ระบุประเภทของ Datagram
- Datagram length ส่วนที่ระบุขนาดของ Datagram ทั้งหมดรวมถึง Datagram Header
- Identifier ส่วนที่มีไว้เพื่อยืนยันตัว หากมีการทำ Fragmentation
- Flags ส่วนที่ระบุว่า Datagram นี้จะทำการ Fragmentation หรือไม่
- Fragmentation offset ส่วนที่แสดงให้เห็นถึงจำนวนของข้อมูลก่อนทำการ Fragmentation
- Time-to-live ส่วนที่กำหนดวงจรชีวิตของ Datagram เพื่อป้องกันไม่เกิด Loop ในเครือข่าย
- Protocol ส่วนที่ระบุโปรโตคอลที่ใช้ใน Datagram นี้
- Header checksum ส่วนที่ใช้สำหรับตรวจสอบความถูกต้อง Datagram Header
- Source and destination IP addresses ส่วนที่ระบุที่อยู่ของ IP ต้นทางกับ IP ปลายทาง
- Options ส่วนเพิ่มเติมที่คอยเก็บข้อมูลเช่น เส้นทางที่ใช้โดยเก็บไว้เพื่อตรวจสอบการทำงาน

2.1.3. Artificial Intelligent

Artificial Intelligence คือ เครื่องจักรอัจฉริยะที่มีความสามารถในการทำความเข้าใจ เรียนรู้ องค์ความรู้ต่างๆ เช่น การรับรู้ การให้เหตุผล ในการแก้ไขปัญหาต่างๆเพื่อปฏิบัติงานตามความต้องการของมนุษย์ เครื่องจักรที่มีความสามารถนี้ถูกเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “ปัญญาประดิษฐ์”

รูปที่ 2.4 ขั้นตอนกระบวนการฝึกฝนปัญญาประดิษฐ์

AI ถูกจำแนกเป็น 3 ระดับตามความสามารถดังนี้

Narrow Artificial Intelligent ปัญญาประดิษฐ์เชิงแคบ คือ AI ที่มีความสามารถเฉพาะทาง ได้ดีกว่ามนุษย์ เช่น เครื่องจักรที่ใช้ในการผ่าตัด

General Artificial Intelligent ปัญญาประดิษฐ์ทั่วไป คือ AI ที่มีความสามารถระดับเดียวกับมนุษย์สามารถทำทุกอย่างในประสิทธิภาพที่ใกล้เคียงกับมนุษย์

Strong Artificial Intelligent ปัญญาประดิษฐ์แบบเข้ม คือ AI ที่มีความสามารถมากกว่ามนุษย์ในหลายๆด้าน

และจากการนำปัญญาประดิษฐ์มาประยุกต์ใช้ในการแก้ไขปัญหา มุมมองต่อ AI ที่แต่ละคนมีอาจไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับว่า เราต้องการความฉลาดโดยคำนึงถึงพฤติกรรมที่มีต่อสิ่งแวดล้อมหรือคำนึงการคิดได้ของผลผลิต AI ดังนั้นจึงมีคำนิยาม AI ตามความสามารถที่มนุษย์ต้องการ ให้มันแบ่งได้ 4 กลุ่ม ดังนี้

Thinking humanly (การคิดคล้ายมนุษย์)

natural language processing สื่อสารกับ มนุษย์ได้ด้วยภาษาที่มนุษย์ใช้ เช่น ภาษาอังกฤษ เป็นการประมวลผลภาษาธรรมชาติ

computer vision มีประสิทธิภาพสัมผัสคล้ายมนุษย์ เช่นคอมพิวเตอร์วิทัศน์ รับภาพได้โดยใช้อุปกรณ์รับสัญญาณภาพ

machine learning เพื่อปรับให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่และ ตรวจสอบและคาดการณ์รูปแบบ

Thinking rationally (คิดอย่างมีเหตุผล)

คิดอย่างมี เหตุผล หรือคิดถูกต้อง โดยใช้หลักตรรกศาสตร์ในการคิดหาคำตอบอย่างมีเหตุผล เช่น ระบบผู้เชี่ยวชาญ

Acting humanly (การกระทำคล้ายมนุษย์)

การคิดคล้าย มนุษย์ ก่อนที่จะทำให้เครื่องคิดอย่างมนุษย์ได้ ต้องรู้ก่อนว่ามนุษย์มีกระบวนการคิดอย่างไร ซึ่งการวิเคราะห์ลักษณะการคิดของมนุษย์เป็นศาสตร์ด้าน cognitive science เช่น ศึกษาโครงสร้างสามมิติของเซลล์สมอง การแลกเปลี่ยนประจุไฟฟ้าระหว่างเซลล์สมอง วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงทางเคมีไฟฟ้าในร่างกายระหว่างการคิด ซึ่งจนถึงปัจจุบันเรายังไม่รู้แน่ชัดว่า มนุษย์เรา คิดได้อย่างไร

Acting rationally (การกระทำอย่างมีเหตุผล)

กระทำอย่างมีเหตุผล เช่น agent (agent เป็นโปรแกรมที่มีความสามารถในการกระทำ หรือเป็นตัวแทนในระบบอัตโนมัติต่าง ๆ) สามารถกระทำอย่างมีเหตุผลคือ agent ที่กระทำการเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ เช่น agent ใน ระบบขับรถอัตโนมัติที่มีเป้าหมายว่าต้องไปถึงเป้าหมายในระยะทางที่สั้นที่สุด ต้องเลือกเส้นทางที่ไปยังเป้าหมายที่สั้นที่สุดที่เป็นไปได้จึงจะเรียกได้ ว่า agent กระทำอย่างมีเหตุผล อีกตัวอย่างเช่น agent ใน เกมหมากรุกมีเป้าหมายว่าต้องเอาชนะคู่ต่อสู้ ต้องเลือกเดินหมากที่จะทำให้คู่ต่อสู้แพ้ให้ได้ เป็นต้น

2.1.3 Machine Learning

Machine Learning คือ ส่วนการเรียนรู้ของเครื่อง ถูกใช้งานเสมือนเป็นสมองของปัญญาประดิษฐ์ในการสร้างความฉลาด มักจะใช้เรียกโมเดลที่เกิดจากการเรียนรู้ของปัญญาประดิษฐ์ โดยมนุษย์มีหน้าที่เขียนโปรแกรมให้เรียนรู้จากชุดข้อมูลฝึกสอนหรือ Training set และอาศัยกลไกที่เป็นโปรแกรม หรือเรียกว่า Algorithm ที่มีหลากหลายแบบ โดยมี Data Scientist เป็นผู้ออกแบบ หนึ่งใน Algorithm ที่ได้รับความนิยมสูง คือ Deep Learning ซึ่งถูกออกแบบมาให้ใช้งานได้ง่าย และประยุกต์ใช้ได้หลายลักษณะงาน อย่างไรก็ตาม ในการทำงานจริง Data Scientist จำเป็นต้องออกแบบตัวแปรต่างๆ ทั้งในตัวของ Deep Learning เอง และต้องหา Algorithm อื่นๆ มาเป็นคู่เปรียบเทียบกับเพื่อมองหา Algorithm ที่เหมาะสมที่สุดในการใช้งานจริง โดยตามหลักแล้วจะแบ่งประเภทของ Machine Learning ได้ดังนี้

2.1.3.1 Supervised

การทำให้เครื่องคอมพิวเตอร์สามารถเรียนรู้ได้จากชุดข้อมูลฝึกสอนหรือ Training set ก่อนที่จะประมวลผล โดยมนุษย์จะเป็นผู้กำหนดคุณลักษณะความสัมพันธ์เฉพาะของข้อมูลที่ต้องการให้เครื่องคอมพิวเตอร์เรียนรู้ หรือที่เรียกว่า Label และเมื่อโมเดลผ่านการเรียนรู้แล้ว จะสามารถแยกแยะประเภทที่มีวิธีการคิดที่เริ่มมีเหตุผล เมื่อข้อมูลที่ต้องการวิเคราะห์มีจำนวนที่มากขึ้นจำเป็นต้องมีข้อมูลที่เป็น Training set มากขึ้นเช่นเดียวกัน โดยการเรียนรู้แบบ Supervised Learning นี้จะประกอบไปด้วยดังนี้

2.1.3.1.1 Classification

คือการสอนโมเดลให้สามารถแบ่งหรือแยกประเภทกลุ่มข้อมูลได้ โดยอ้างอิงจากความสัมพันธ์และน้ำหนักของข้อมูลแต่ละ Label ตัวอย่างเช่น การแยกกลุ่มผู้ป่วยว่าเป็นเนื้องอกในสมอง ซึ่งจะมีปัจจัยต่างๆมากมายไม่ว่าจะเป็น ขนาด, รูปร่าง, ตำแหน่ง หรือ สีผิว ซึ่งถ้าหากมีข้อมูลเพียงแค่ Label เดียว ไม่สามารถพิสูจน์หรือแบ่งกลุ่มได้

2.1.3.1.2 Regression

การสอนโมเดลโดยอิงจากผลลัพธ์ที่ผ่านมา โดยผลลัพธ์จะเป็นการประมาณค่าความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นต่อ ทำให้เหมาะแก่การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรที่อยู่ในรูปกราฟ เช่น การหาความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของบ้านและราคา การประเมินราคาหุ้น

2.1.3.2 Unsupervised

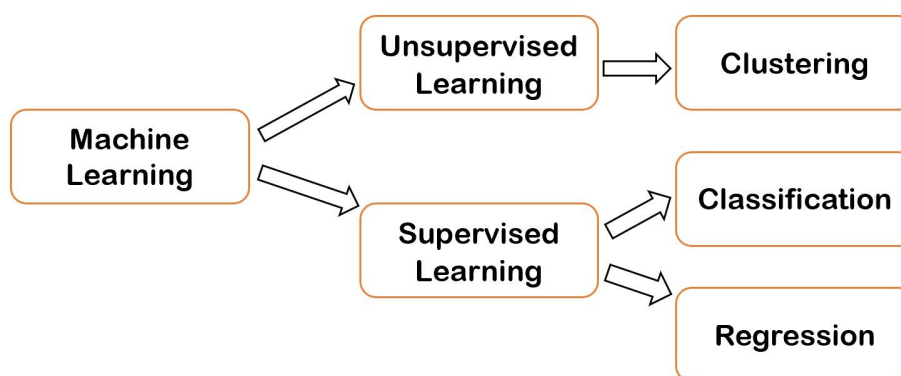
รูปแบบการเรียนรู้ที่ไม่จำเป็นต้องใช้ชุดข้อมูลฝึกสอน แต่เป็นการป้อนข้อมูล Test set ไปประมวลผลเพียงอย่างเดียว ทำให้ผลลัพธ์ที่ออกมาไม่รู้ผลลัพธ์แน่ชัด ซึ่งอัลกอริทึมจะวิเคราะห์และหาโครงสร้างของข้อมูลเอง

2.1.3.2.1 Clustering

เป็นการกำหนดให้เครื่องคอมพิวเตอร์หาวิธีแบ่งกลุ่มหรือจัดกลุ่มข้อมูลเอง เปรียบเสมือนการลด Label ของข้อมูลที่มีปริมาณมาก จัดกลุ่มหาข้อมูลที่มีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกัน ผลลัพธ์ที่ได้ออกมาจะมีปริมาณ Label ที่น้อยลงเป็นอย่างมาก

2.1.3.2.2 Dimensionality Reduction

เป็นการลดการบีบอัดและลดมิติข้อมูลจำนวนมากให้มีจำนวนลดลง โดยที่ข้อมูลยังครบถ้วน และยังสามารถนำไปจำแนกข้อมูลได้เหมือนเดิม

รูปที่ 2.5 ขั้นตอนการแยกหมวดหมู่และรูปแบบโมเดลที่จะศึกษา

2.1.3.3 Reinforcement Learning

เป็นการเรียนรู้ด้านหนึ่งของ Machine Learning มักใช้พัฒนาหุ่นยนต์หรือการเรียนรู้ที่อยู่ในเกมคอมพิวเตอร์ เช่น การลองผิดลองถูกไปเรื่อยเพื่อหาผลลัพธ์ที่ดีที่สุด ประเมินออกมาเป็นคะแนน โดยชุดข้อมูลทดสอบจะเป็นสภาพแวดล้อมโดยรอบขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้พัฒนา

2.1.4 Deep Learning

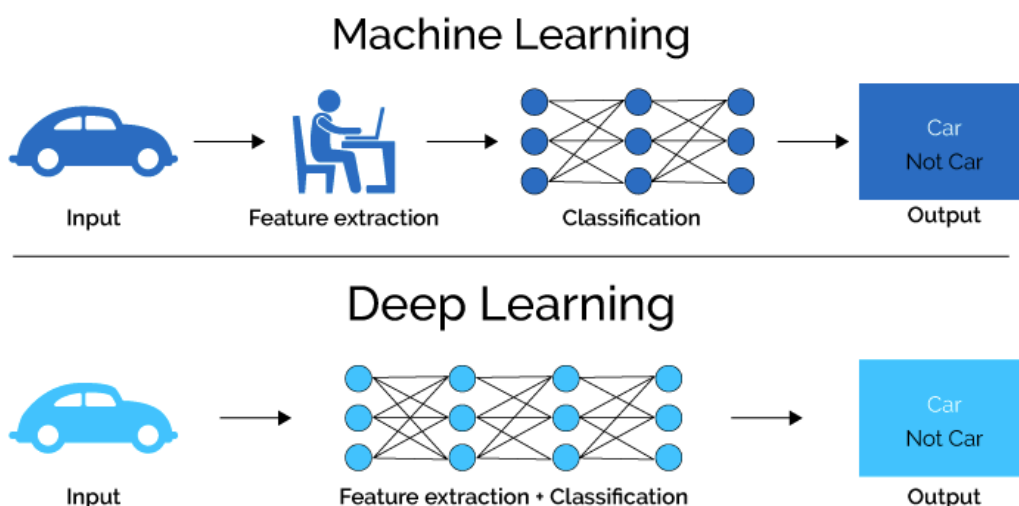
Deep learning คือ อัลกอริทึมการเรียนรู้เชิงลึกที่ใช้หลักการ Artificial Neural Networks ที่มีรูปแบบการทำงานคล้ายคลึงกับเซลล์ประสาทที่เชื่อมต่อกันเป็นโครงข่ายประสาทในสมองมนุษย์ เหมาะกับการวิเคราะห์ข้อมูลขนาดใหญ่ที่มีความซับซ้อน เช่น การจำแนกรูปภาพ การจำแนกใบหน้า ประกอบไปด้วย โครงสร้างของหน่วยประมวลผลจำนวนมากคือเซลล์ประสาท หรือ Neuron โดยอัลกอริทึมนี้จะประกอบไปด้วยชั้นต่างๆ ดังนี้

Input Layer มีหน้าที่รับข้อมูลเข้ามาประมวลผลและส่งต่อไปให้ Hidden Layer

Hidden Layer มีหน้าที่คำนวณและประมวลผลข้อมูลโดยสามารถมีได้หลายชั้น หลายขนาด ขึ้นอยู่กับความซับซ้อนของข้อมูล

Output Layer มีหน้าที่ส่งผลลัพธ์ข้อมูลที่ผ่านการประมวลผลแล้วออกมา

เมื่อเริ่มการฝึกฝนจะเริ่มจากการสุ่มค่าถ่วงน้ำหนัก (Weight) และจะเริ่มปรับผลลัพธ์เอามาคูณกับค่าถ่วงน้ำหนักแล้วบวกด้วยค่าความเอนเอียงของข้อมูล (Bias) หลังจากนั้นจะนำผลลัพธ์ที่ได้มาในแต่ละขาของ Neural Network มารวมกันแล้วมาผ่านฟังก์ชันส่งต่อไปให้ลำดับชั้นถัดไปประมวลผลมีการใช้วิธีการประมวลผลทางคณิตศาสตร์ (Activation Function) โดยทุกวันนี้มีการประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลาย แบ่งชนิดโครงข่ายประสาทออกเป็นดังนี้

รูปที่ 2.6 ความแตกต่างระหว่าง Machine Learning และ Deep Learning

2.1.4.1 โครงข่ายประสาทแบบป้อนไปข้างหน้า (Forward Propagation)

Feed-forward neural networks ถือเป็น โมเดลที่มี โครงสร้างที่เรียบง่ายที่สุด เพราะว่า การดำเนินการของข้อมูลจะเป็นไปในทิศทางเดียว ก็คือ รับข้อมูลจาก input layer แล้วส่งไปต่อไปยัง hidden layer เลือดยๆ จนกระทั่งถึง output layer ก็จะหยุด สังเกตได้ว่าจะ ไม่มีวงวน หรือ loop เกิดขึ้นเลย

2.1.4.2 โครงข่ายแบบวนซ้ำ (Recurrent neural networks : RNN)

Recurrent neural networks คือ neural networks หลายเลเยอร์ที่สามารถเก็บข้อมูล information ไว้ที่ node จึงทำให้มันสามารถรับข้อมูลเป็นแบบลำดับ (data sequences) และ ให้ผลลัพธ์ออกเป็นลำดับของข้อมูลได้ อธิบายอย่างง่ายๆ RNN ก็คือ neural network เชื่อมต่อกันหลายๆอันและยังสามารถต่อกันเป็นวงวนหรือ loop ได้นั่นเอง เพราะฉะนั้น RNN จึงเหมาะสมในการประมวลผลข้อมูลที่เป็นลำดับอย่างมาก

2.2 ทบทวนวรรณกรรม

2.2.1 การนำเอาความสามารถของ GPU มาใช้ในการคำนวณ

การที่เราเลือกใช้ GPU ในการทำ Machine Learning เนื่องจากตัว GPU นั้นมีหน่วยความจำที่ให้ค่าแบนด์วิดท์ที่สูง และตัว GPU เองยังออกแบบให้สามารถแก้สมการทางคณิตศาสตร์ได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ยังมีจำนวนหน่วยประมวลผลที่มีมากกว่า CPU หลายเท่าตัว จึงทำให้มีอัตราการประมวลผลที่สูงกว่า CPU และยังมีแพลตฟอร์มของ Nvidia ที่รองรับอย่าง CUDA ซึ่งเป็น Parallel Computing แพลตฟอร์มเพื่อช่วยให้นักพัฒนาสร้าง Tools ในการเรียกใช้การประมวลผลของ GPU และยังมี library อย่าง NVIDIA cuDNN ซึ่งรองรับการทำ Deep Neural Network โดยตัว cuDNN ได้อำนวยความสะดวกปรับแต่งขั้นสูงสำหรับการทำงานของ DNN เช่น forward และ backward convolution pooling normalization activation layers เป็นต้น

2.2.2 ทฤษฎี Rule of Thumb ในการหาจำนวนของ Hidden Layer

การตัดสินใจเลือกจำนวน Neurons ใน Hidden Layers ถือเป็นส่วนสำคัญในการตัดสินใจภาพรวมของสถาปัตยกรรมโครงข่ายประสาทเทียม โดย Hidden Layers นั้นจะไม่ค่อยมีผลกับองค์ประกอบภายนอกแต่จะมีผลอย่างมากกับผลลัพธ์ที่จะออกมา จึงทำให้การกำหนดจำนวน Hidden Layers และ จำนวน Neurons ต้องพิจารณาอย่างระมัดระวัง หากเราใช้จำนวน Neurons น้อยเกินไปก็จะเกิดปัญหาที่เรียกว่า Underfitting โดยจะเกิดขึ้นเมื่อมีจำนวน Neurons ใน Hidden Layers น้อยเกินไปจนไม่สามารถตรวจจับสัญญาณในข้อมูลที่ซับซ้อนได้อย่างเพียงพอ แต่ในทางกลับกันหากเราใช้จำนวน Neurons มากเกินไปก็จะเกิดปัญหา Overfitting โดยจะเกิดขึ้นเมื่อความจุของข้อมูลที่จะประมวลผลมีมากเกินไป ซึ่งจะไปจำกัดข้อมูลที่จะอยู่ในชุดฝึกสอนทำให้ไม่เพียงพอต่อการเรียนรู้ของ Neurons ดังนั้นทำให้ต้องการกำหนดจำนวน Neurons ที่ไม่น้อยเกินไปหรือมากเกินไป โดยมีหลักการอย่างง่ายในการกำหนดจำนวน Neurons ตามนี้

- จำนวน Neurons ควรอยู่ในช่วงขนาดของ Input Layer และ Output Layer
- จำนวน Neurons ควรมีขนาดเป็น 2 : 3 ของขนาด Input layer รวมกับ Output layer
- จำนวน Neurons ควรมีขนาดน้อยกว่า 2 เท่าของขนาด Input Layer

โดยกฎทั้งสามที่ยกมานั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งในตัวเลือกที่สามารถนำไปใช้เพื่อให้ไม่ต้องมาสุ่มจำนวน Neurons ใหม่ซึ่งเท่าทำให้ไม่เสียเวลาที่ต้องนำไปทดลองกับจำนวน Neurons ที่สุ่มขึ้นมาใหม่

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยการสร้างชุดข้อมูลในการฝึกสอนไฟร์วอลล์ปัญญาประดิษฐ์ด้วยเทคโนโลยีโครงข่ายประสาทเทียมจากกฎของไฟร์วอลล์ มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาชุดข้อมูลฝึกสอนที่สร้างจากกฎของไฟร์วอลล์ เพื่อให้ชุดข้อมูลฝึกสอนสามารถสอนโมเดลได้ถูกต้องและแม่นยำอย่างมีประสิทธิภาพ

3.1. การศึกษาค้นคว้าเทคโนโลยีและเครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาโมเดล

ในการดำเนินการวิจัย เราเลือกใช้ Python เป็นภาษาหลักในการพัฒนาโปรแกรมสร้างชุดข้อมูลฝึกสอนและโมเดล DNN ดังนั้นเพื่อให้การทำงานและการใช้งานเป็นไปตามที่งานวิจัยต้องการ จึงจำเป็นต้องศึกษาความเข้ากันได้ของเครื่องมือและไลบรารีที่เกี่ยวข้องในการพัฒนา

- Anaconda3 โปรแกรมจัดการแพ็คเกจและสร้าง Environment ที่จำเป็นในการเขียนซอฟต์แวร์ภาษา Python เหมาะแก่งาน Data Visualization, Machine Learning, Neural Network และยังสามารถใช้งานร่วมกับ IDE ได้หลากหลาย
Version: Anaconda 3.8 64-Bit
- Spyder โปรแกรมพัฒนาซอฟต์แวร์ด้วยภาษา Python สามารถตรวจสอบตัวแปรได้ง่าย
Version: Spyder 4.1.4
- TensorFlow ไลบรารีพื้นฐานในการพัฒนา Neural Network Model
Version: TensorFlow 2.3.0 สามารถใช้ได้กับ Python 64-Bit เท่านั้น
- Sklearn เป็นเครื่องมือสำคัญในการทำ Model Selection และ Data Preprocessing ทำงานโดยพื้นฐานของ Numpy
Version: Scikit-learn 0.23.2
- Keras เป็น Deep Learning Framework ที่สำคัญ อีกทั้งสามารถประมวลผลได้ทั้ง CPU และ GPU
Version: Keras 2.4.3
- Pandas เป็นไลบรารีช่วยในการจัดกลุ่ม แยกประเภทข้อมูลกลุ่มโครงสร้าง เช่น ไฟล์นามสกุล CSV
Version: Pandas 1.1.2

- Pip เครื่องมือที่ช่วยในการติดตั้งแพ็คเกจในภาษา Python
Version: pip 20.2.3
- Tkinter ไลบรารีพัฒนาการสร้าง GUI ด้วยภาษา Python
Version: Tk 8.6.10
- NVIDIA CUDA เครื่องมือช่วยให้คอมพิวเตอร์สามารถประมวลผลผ่าน GPU ได้
Version: CUDA 11.1.0
- NVIDIA cuDNN เครื่องมือช่วยในการประมวลผล DNN ผ่าน GPU
Version: cuDNN 8.0

3.2. การกำหนดเครื่องมือและสภาพแวดล้อมที่ใช้ในการทดลองวิจัย

3.2.1 ประสิทธิภาพของเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในงานวิจัย

ผลลัพธ์ที่ได้จากการทดลองมีเวลามาเกี่ยวข้องด้วย ดังนั้นประสิทธิภาพในการทดลองแต่ละครั้งจะจำเป็นต้องใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เดียวกันในการประมวลผล

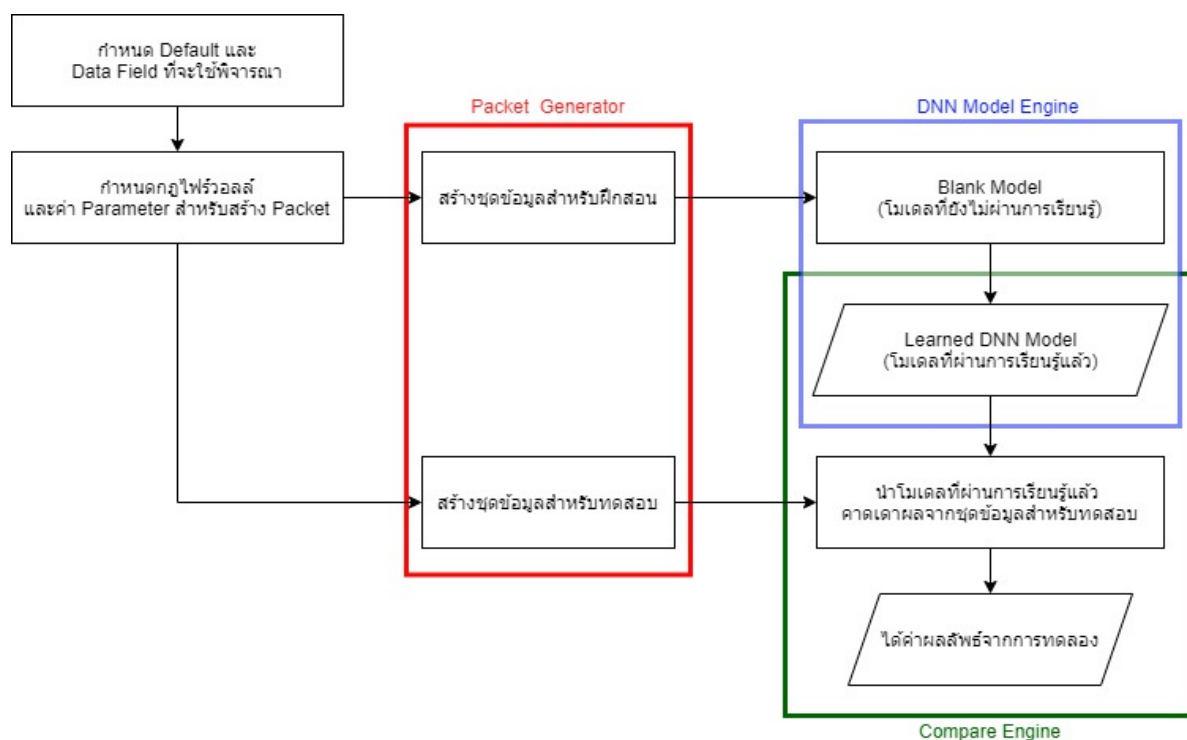
- Computer Specification (Hardware)
 - OS: Windows 10 Enterprise x64 bit operating system
 - CPU: Intel(R) Core(TM) i7-3770K CPU @ 3.50GHz
 - RAM: DDR3(1600) 16GB (8GB x 2)
 - Mainboard: Gigabyte H61M-DS2
 - VGA: Gigabyte Geforce GTX1060 6GB

3.2.2 โปรแกรมที่ต้องพัฒนาขึ้นเองเพื่อใช้ในงานวิจัย

- Packet Generator
โปรแกรมสำหรับสร้างชุดข้อมูลฝึกสอนและชุดข้อมูลทดสอบภายใต้เงื่อนไขที่กำหนด
- Deep Learning Model Engine
โปรแกรมสำหรับฝึกสอนและสร้างโมเดล DNN จากข้อมูลที่กำหนดไว้
- Evaluate / Comparing Program
โปรแกรมสำหรับสรุปผลประสิทธิภาพการทำงานและความแม่นยำของโมเดล

3.3. วัฏจักรการพัฒนางานวิจัยในการสร้างชุดข้อมูลฝึกสอน

ในการวิจัยจะมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาชุดข้อมูลฝึกสอนที่ทำให้โมเดลสามารถประมวลผลและคาดเดาผลลัพธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การทดลองสามารถชี้ประเด็นปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลให้ความแม่นยำเปลี่ยนแปลงได้ จึงต้องมีการเปรียบเทียบผลลัพธ์ที่มาจากการสร้างชุดข้อมูลฝึกสอนด้วยค่า Parameter ที่แตกต่างกัน ทดลองหลายครั้งในหลายแง่มุมเพื่อให้สามารถวิเคราะห์และเปรียบเทียบผลลัพธ์หาข้อสรุปได้ ซึ่งการทดลองในแต่ละสมมติฐานจะมีการดำเนินงานที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

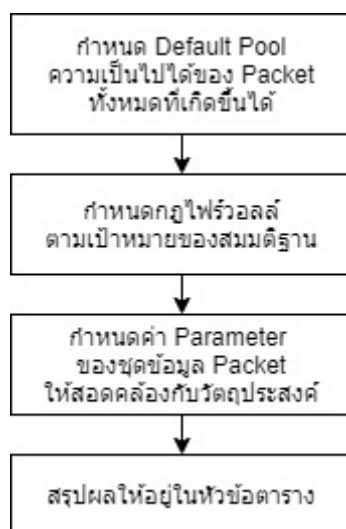

รูปที่ 3.1 Block diagram วัฏจักรการพัฒนาสร้างชุดข้อมูลฝึกสอน

จากรูปภาพ Block Diagram ข้างต้น สามารถแบ่งกระบวนการทำงานออกเป็นขั้นตอนได้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

- การกำหนดขอบเขตของข้อมูล Data Field ที่จะพิจารณา และการกำหนดกฎของไฟร่วลล์
- การสร้างชุดข้อมูลสำหรับการฝึกสอนโมเดล
- การนำโมเดลไปผ่านการเรียนรู้ด้วยชุดข้อมูลสำหรับฝึกสอน
- การสร้างชุดข้อมูลสำหรับการทดสอบโมเดล
- การนำโมเดลไปประมวลผล ทำนายผลลัพธ์จากชุดข้อมูลสำหรับทดสอบ
- บันทึกผลลัพธ์จากการทดสอบโมเดล

3.3.1. ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดขอบเขตของ Data Field ที่จะพิจารณา และการกำหนดกฎไฟร์วอลล์

รูปที่ 3.2 Block Diagram การกำหนดขอบเขตของข้อมูลทั้งหมดที่จะศึกษา

เป็นขั้นตอนที่สำคัญสุดของงานวิจัย เป็นการชี้ประเด็นที่จะศึกษาและแนวทางของผลลัพธ์ที่จะเป็น โดยเริ่มจากการทำการทดลองอิงจากงานวิจัยเก่า ทดลองตั้งสมมติฐาน นำไปต่อยอดและสรุปเป็นประเด็นใหม่ที่สามารถพิสูจน์ได้

เงื่อนไขหลักของการวิจัยคือการสร้างชุดข้อมูลฝึกสอนจากกฎของไฟร์วอลล์ เพื่อให้ได้ระบบการทำงานคัดกรองข้อมูล Packet ที่ได้มาตรฐานและเรียนรู้ได้เองอย่างมีประสิทธิภาพ มีความแม่นยำสูง สิ่งที่ต้องทำในส่วนแรกคือการกำหนดขอบเขตความเป็นไปได้ที่ข้อมูลจะสามารถเกิดขึ้นในเครือข่าย และการกำหนดกฎของไฟร์วอลล์เพื่อให้สามารถสร้างชุดข้อมูล Packet ที่จะนำไปฝึกสอนให้กับโมเดล สร้างชุดข้อมูลทดสอบโมเดลที่สามารถเปรียบเทียบความถูกต้องของผลลัพธ์ที่ได้จากโมเดลหลังการเรียนรู้แล้ว

3.3.1.1. การกำหนด Default Pool และ Data Field ที่จะใช้พิจารณา

การกำหนดขอบเขตของ Packet ที่สามารถเกิดขึ้นหรือการกำหนด Default เองเป็นอีกหนึ่งขั้นตอนที่สำคัญ เพื่อลดปัญหาในการใช้ Workload และลดเวลาที่ใช้ในการทดลองของคอมพิวเตอร์ที่มากเกินไปในการคำนวณหา Sample Space เพราะ Packet ที่เกิดขึ้นจริงมีจำนวนมหาศาล แม้มีข้อมูลภายใน Field เพียงชุดเดียวที่แตกต่างกัน ชุดข้อมูลนั้นจะถูกสรุปเหมือนเป็นชุดข้อมูลใหม่ แต่ถึงกระนั้นการลดจำนวน Default จะต้องไม่น้อยเกินไปและยังสามารถสร้างกฎไฟร์วอลล์ที่ใช้ในการทดลองได้

Data Field	ขนาดใน Packet Header (Bit)	ความเป็นไปได้ (N Possible)
Source Address	32	2^{32}
Source Mask	32	32
Destination Address	32	2^{32}
Destination Mask	32	32
Port	16	2^{16}
Protocol	8	2^8

ตารางที่ 3.1 ผลลัพธ์ความเป็นไปได้ที่เกิดขึ้นทั้งหมดจาก Data Field ที่กำหนด

Data Field ที่จะใช้พิจารณาแจกแจง Sample Space ของ Possible Packet

- Source Address (32 bits)
ความเป็นไปได้ทั้งหมดจะขึ้นอยู่กับ Mask ของ Source Address
- Source Mask (32 bits)
- Destination Address (32 bits)
ความเป็นไปได้ทั้งหมดจะขึ้นอยู่กับ Mask ของ Destination Address
- Destination Mask (32 bits)
- Port (16 bits)
ความเป็นไปได้ขึ้นอยู่กับจำนวน port ใน pull ที่กำหนดไว้
- Protocol (8 bits)
ประกอบไปด้วย TCP และ UDP

เมื่อนำมาลองวิเคราะห์หา Packet Possible แม้จะมี Data Field เพียงแค่ 6 Field ก็ยังมีจำนวนมากเกินไปที่จะสามารถคำนวณได้ หมายความว่า Sample Space ของชุดข้อมูลจะเท่ากับ

$$2^{32} \times 32 \times 2^{32} \times 32 \times 2^{16} \times 2^8 = 5.7089907708 \times 10^{45}$$

ตัวแปรที่สำคัญคือจำนวน Source Address, Destination Address และจำนวน Port ที่มีมากเกินไป ซึ่งเมื่อลองลดจำนวนลงแล้วค่าจะเปลี่ยนไปอย่างมาก

- IP อยู่ในวง Subnet Mask /16, มีปลายทางเดียว, จำกัด 4 Ports, จำกัด 2 Protocols

$$2^{16} \times 16 \times 1 \times 1 \times 4 \times 2 = 8,388,608$$

จะเห็นได้ว่าจำนวนของ Possible Packet ของ Default เริ่มสามารถคำนวณได้ เห็นภาพรวมของข้อมูลได้ง่ายขึ้นเนื่องจากลดค่าความคลาดเคลื่อนของชุดข้อมูล Packet ลง

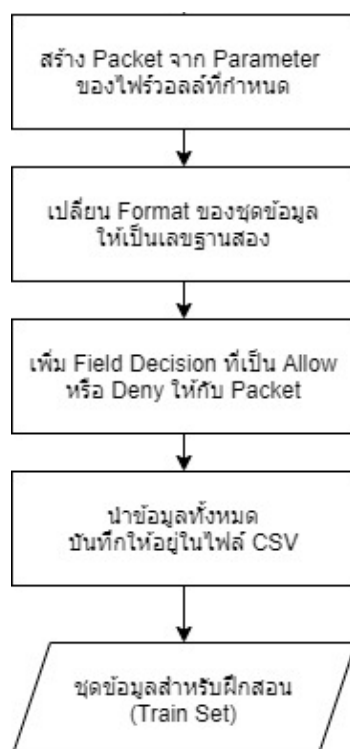
3.3.1.2. การกำหนดกฎไฟร์วอลล์สำหรับใช้สร้างชุดข้อมูล

ขั้นตอนต่อมาคือการสร้างกฎของไฟร์วอลล์ ในขั้นตอนนี้จะเป็นการกำหนดกระบวนการทำ Packet Filtering ที่จะเป็นการตัดสินใจว่า ข้อมูล Packet ชุดดังกล่าวจะสามารถถูกตัดสินใจให้ผ่านหรือไม่ ซึ่ง Packet ชุดจะถูกตรวจสอบในทุกกฎของไฟร์วอลล์โดยมี 2 คำสั่งหลัก ได้แก่ “Allow” ปล่อยให้ข้อมูลชุดนั้นเข้าสู่ระบบหรือ “Deny” ไม่ปล่อยให้ข้อมูลชุดนั้นผ่านเข้าสู่ระบบ ค่าในตารางจะเป็น Parameter ที่จำเป็นในการสร้างชุดข้อมูลใน Packet Generator ในขั้นตอนต่อไป

Action	Source Address/Mask	Destination Address/Mask	Port	Protocol
Allow	192.168.0.0/16	201.223.16.1/24	21	TCP
Deny	192.168.0.0/16	201.223.16.1/24	80	TCP
Deny	192.168.0.0/16	201.223.16.1/24	21	UDP
Deny	192.168.0.0/16	201.223.16.1/24	80	UDP

ตารางที่ 3.2 ตัวอย่างการสร้างเงื่อนไขภายในชุดกฎของไฟร์วอลล์

3.3.2. ขั้นตอนที่ 2 การสร้างชุดข้อมูลสำหรับการฝึกสอนโมเดล

รูปที่ 3.3 Block Diagram การสร้างชุดข้อมูลฝึกสอนสำหรับโมเดล

ชุดข้อมูลฝึกสอนชุดหนึ่งจะประกอบไปด้วยตัวอย่างข้อมูล Packet ที่ตรงตามเงื่อนไขในแต่ละกฎไฟร์วอลล์ วิธีการแบ่งจำนวนตามสมมติฐานที่วางเอาไว้ และจะเพิ่มจำนวนขึ้นไปเรื่อยๆตามการทดลอง

เพื่อให้ชุดข้อมูลฝึกสอนอยู่ในรูปแบบที่โมเดลสามารถใช้งานได้และอยู่ในขอบเขตของงานวิจัย จึงตัดสินใจสร้างชุดข้อมูลฝึกสอนโดยใช้โปรแกรม Packet Generator ที่สร้างขึ้นเอง ชุดข้อมูลฝึกสอนที่ถูกสร้างขึ้นจะถูกจัดระเบียบอยู่ใน Cell ของไฟล์นามสกุล CSV ทำให้ง่ายแก่การดึงข้อมูลกลับมาใช้ต่อในขั้นตอนถัดไป

แต่ก่อนที่จะสร้างชุดข้อมูล Packet นั้นจะต้องทราบความต้องการและจุดประสงค์ของโมเดล ว่าโมเดลดังกล่าวต้องการชุดข้อมูลที่มีความสัมพันธ์และมีจำนวน Input และ Output อย่างไร การสร้างชุดข้อมูล Packet จะเป็นการสุ่มเลือกจากความเป็นไปได้ทั้งหมดของชุดข้อมูล Packet ทั้งหมด และหลังจากนั้นจะเป็นการเพิ่ม Decision Field เข้าไปในชุดข้อมูล Packet แต่ละชุด เพื่อให้โมเดลนำไปเข้ากระบวนการเรียนรู้ และเปรียบเทียบผลลัพธ์ในขั้นตอนหลังการทดสอบ (Evaluate) ตัดสินจากความแม่นยำในการทำนาย Decision Field ซึ่งจะถูกสร้างอ้างอิงกับกฎของไฟร์วอลล์ในขั้นตอนแรก

3.3.2.1. หลักการในการออกแบบชุดข้อมูลฝึกสอน

ชุดข้อมูลเราได้ทำการจำลองมาจาก Packet Header และเพื่อแปลงข้อมูลให้อยู่ในรูปแบบที่เหมาะสมแก่การนำมาประมวลผลได้ จึงมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบและแทนค่าข้อมูลดังกล่าว ดังนี้

- การแทนค่าเป็นเลขฐานสองใน Decision Field
 - Allow แทนค่า เป็น 1
 - Deny แทนค่า เป็น 0
- ข้อมูลอื่นใน Packet Header จะถูกแปลงเป็นเลขฐานสองตามขนาดของ Label นั้นๆ

ชุดข้อมูล Packet ที่สร้างขึ้นเป็นการประยุกต์ใช้วิธีเรียนรู้แบบ Supervised Learning หรือการจับกลุ่มเรียนรู้จากข้อมูลที่มีโครงสร้าง ดังนั้นเพื่อให้ชุดข้อมูลฝึกสอนสามารถใช้งานได้เต็มประสิทธิภาพ ชุดข้อมูลฝึกสอนจะต้องออกแบบให้มีความครอบคลุม ไม่เกิดปัญหา Underfitting หรือ Overfitting

Underfitting คือ การที่โมเดลของเราไม่สามารถทำงานได้ จากการที่ไม่สามารถจัดแนวโน้มของข้อมูลได้ อันเนื่องมาจากโมเดลเราไม่เหมาะสมหรือข้อมูลมีจำนวนน้อยไป กรณีนี้โมเดลมีค่าความเอนเอียงสูง (high bias) ยกตัวอย่างเช่น หากเรานำข้อมูลที่ Train มาลองแล้วได้ความแม่นยำต่ำ เมื่อนำชุดข้อมูลทดสอบมาลองก็จะได้ความแม่นยำต่ำเช่นกัน

Overfitting คือ การที่โมเดลตอบสนองต่อการรบกวน (noise) จำนวนมาก จนเริ่มเรียนจากการรบกวนและรายละเอียดของข้อมูลที่มันถูกต้อง แล้วโมเดลของเราจะไม่เหมาะสมสำหรับการทำนายข้อมูล เช่น ทำนายข้อมูลที่มันเคยมีอย่างผิดพลาดกว่าที่คาดจะเป็นมาก (ล้มเหลวที่จะทำนายข้อมูลได้ถูกต้อง) เพราะมีรายละเอียดและการรบกวนมากเกินไป กรณีนี้โมเดลมีค่าความแปรปรวนของข้อมูลสูง (high variance) ยกตัวอย่างเช่น โมเดลที่พัฒนาขึ้นมีความแม่นยำจากชุดข้อมูลทดสอบมากถึง 99% แต่เมื่อนำชุดข้อมูลทดสอบซึ่งไม่เคยปรากฏเลยในชุดข้อมูลฝึกสอนมาทดสอบ ทำให้ความแม่นยำเหลืออยู่เพียง 40% ปัญหานี้คือ Overfitting

46	deny	192.168.116.116	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	22	17
47	deny	192.168.180.108	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	22	17
48	allow	192.168.90.28	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	22	6
49	allow	192.168.138.145	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	22	6
50	deny	192.168.16.146	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	80	6
51	deny	192.168.30.41	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	80	6
52	deny	192.168.215.79	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	80	17
53	allow	192.168.242.239	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	22	6
54	deny	192.168.230.104	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	80	6
55	allow	192.168.121.255	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	22	6
56	deny	192.168.224.185	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	80	6
57	allow	192.168.174.122	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	22	6
58	allow	192.168.204.76	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	22	6
59	deny	192.168.181.143	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	80	17
60	deny	192.168.9.78	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	80	17
61	allow	192.168.75.191	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	22	6
62	deny	192.168.140.0	255.255.0.0	161.246.34.11	255.255.255.0	80	17

รูปที่ 3.4 ตัวอย่างชุดข้อมูล Data set ที่ถูกสร้างขึ้นเมื่อแสดงผลออกมาเป็น Plain text

```
[
  "Act",
  "src_a1",
  "src_a2",
  "src_a3",
  "src_a4",
  "src_m1",
  "src_m2",
  "src_m3",
  "src_m4",
  "dst_a1",
  "dst_a2",
  "dst_a3",
  "dst_a4",
  "dst_m1",
  "dst_m2",
  "dst_m3",
  "dst_m4",
  "1",
  "11000000",
  "10101000",
  "00100011",
  "11110000",
  "11111111",
  "11111111",
  "00000000",
  "00000000",
  "10100001",
  "11110110",
  "00100010",
  "00001011",
  "11111111",
  "11",
  "0",
  "11000000",
  "10101000",
  "00111111",
  "01011010",
  "11111111",
  "11111111",
  "00000000",
  "00000000",
  "10100001",
  "11110110",
  "00100010",
  "00001011",
  "11111111",
  "11",
  "1",
  "11000000",
  "10101000",
  "00001110",
  "11101100",
  "11111111",
  "11111111",
  "00000000",
  "00000000",
  "10100001",
  "11110110",
  "00100010",
  "00001011",
  "11111111",
  "11",
  "1",
  "11000000",
  "10101000",
  "01100111",
  "00011001",
  "11111111",
  "11111111",
  "00000000",
  "00000000",
  "10100001",
  "11110110",
  "00100010",
  "00001011",
  "11111111",
  "11",
  "1",
  "11000000",
  "10101000",
  "01100111",
  "00011001",
  "11111111",
  "11111111",
  "00000000",
  "00000000",
  "10100001",
  "11110110",
  "00100010",
  "00001011",
  "11111111",
  "11",
  "0",
  "11000000",
  "10101000",
  "01011001",
  "00011001",
  "11111111",
  "11111111",
  "00000000",
  "00000000",
  "10100001",
  "11110110",
  "00100010",
  "00001011",
  "11111111",
  "11",
  "1",
  "11000000",
  "10101000",
  "00110101",
  "11001111",
  "11111111",
  "11111111",
  "00000000",
  "00000000",
  "10100001",
  "11110110",
  "00100010",
  "00001011",
  "11111111",
  "11",
  "0",
  "11000000",
  "10101000",
  "00100000",
  "10010101",
  "11111111",
  "11111111",
  "00000000",
  "00000000",
  "10100001",
  "11110110",
  "00100010",
  "00001011",
  "11111111",
  "11",
  "1",
  "11000000",
  "10101000",
  "00100000",
  "10010101",
  "11111111",
  "11111111",
  "00000000",
  "00000000",
  "10100001",
  "11110110",
  "00100010",
  "00001011",
  "11111111",
  "11",
  "0",
  "11000000",
  "10101000",
  "00100110",
  "01110111",
  "11111111",
  "11111111",
  "00000000",
  "00000000",
  "10100001",
  "11110110",
  "00100010",
  "00001011",
  "11111111",
  "11",
  "1",
  "11000000",
  "10101000",
  "00010000",
  "11101111",
  "11111111",
  "11111111",
  "00000000",
  "00000000",
  "10100001",
  "11110110",
  "00100010",
  "00001011",
  "11111111",
  "11",
  "0",
  "11000000",
  "10101000",
  "00100110",
  "11101101",
  "11111111",
  "11111111",
  "00000000",
  "00000000",
  "10100001",
  "11110110",
  "00100010",
  "00001011",
  "11111111",
  "11",
  "1",
  "11000000",
  "10101000",
  "01000101",
  "11001110",
  "11111111",
  "11111111",
  "00000000",
  "00000000",
  "10100001",
  "11110110",
  "00100010",
  "00001011",
  "11111111",
  "11",
  "1",
  "11000000",
  "10101000",
  "01101000",
  "00110110",
  "11111111",
  "11111111",
  "00000000",
  "00000000",
  "10100001",
  "11110110",
  "00100010",
  "00001011",
  "11111111",
  "11"
]
```

รูปที่ 3.5 ตัวอย่างชุดข้อมูล Data set ที่ถูกสร้างขึ้นเมื่อแสดงผลออกมาเป็น Binary set

3.3.2.2. การพิจารณา Default Rule เพื่อใช้สร้างชุดข้อมูลฝึกสอน

นอกจากกฎไฟร์วอลล์ที่กำหนดขึ้นทั่วไป ยังมีกฎของ Default Rule ซึ่งจำเป็นต้องพิจารณาแยกเป็นกรณีพิเศษ เนื่องจากจำนวนความเป็นไปได้ของข้อมูลของกฎไฟร์วอลล์ที่มีการกำหนดมีขนาดที่ต่างกับ Default Rule มาก จึงทำให้การทดสอบต้องแบ่งออกเป็น 2 แบบ ได้แก่ With Default Rule และ Without Default Rule ซึ่งเราได้ตั้ง Default Rule เป็น Deny any หรือ Deny ทุกข้อมูลที่นอกเหนือจากไฟร์วอลล์ที่เรากำหนดไว้

3.3.2.3. การออกแบบชุดข้อมูลฝึกสอนในสมมติฐาน

ประกอบไปด้วย 2 ชุดข้อมูลฝึกสอนใน 1 เซต โดยประกอบไปด้วยชุดข้อมูลฝึกสอนที่มีประเด็นการนำ Default Rule มาใช้ และชุดข้อมูลฝึกสอนที่ไม่มีการนำ Default Rule มาใช้ในการสร้าง โดยมีตัวแปรสำคัญในการสร้างชุดข้อมูลฝึกสอนเพื่ออิงตามประเด็นศึกษาในสมมติฐาน ดังนี้

- จำนวนและเงื่อนไขของแต่ละกฎไฟร์วอลล์ที่ใช้ภายใน Rule set
- จำนวนของ Packet ของแต่ละกฎไฟร์วอลล์ที่จะนำเข้าสู่ระบบ
- การนำประเด็น Default Rule มาใช้ด้วย ประกอบด้วย With Default และ Without Default

3.3.2.4. กลไกการแบ่งชุดข้อมูลฝึกสอน

เป็นวิธีการในการออกแบบการแบ่งชุดข้อมูลฝึกสอนที่ใช้ในงานวิจัยนี้โดยเฉพาะ มีเป้าหมายเพื่อพิสูจน์ว่าอัลกอริทึมที่สร้างขึ้นจากสมมติฐานแบบใดจะสามารถให้ประสิทธิภาพในการฝึกสอนได้ดีกว่า โดยอัลกอริทึมที่จะนำมาใช้พิจารณา ประกอบไปด้วยดังนี้

- การแบ่งชุดข้อมูลฝึกสอนแบบ N Sample

การแบ่งชุดข้อมูลแบบ N Sample หรือการแบ่งชุดข้อมูลฝึกสอนให้มีจำนวนเท่ากันทั้งหมดในแต่ละกฎไฟร์วอลล์แม้ความเป็นไปได้ของชุดข้อมูลฝึกสอนในแต่ละกฎไฟร์วอลล์จะมีขนาดไม่เท่ากันก็ตาม อัลกอริทึมนี้สามารถสร้างขึ้นโดยเริ่มจากกฎละ 1 ข้อมูลฝึกสอนได้ แต่เพื่อให้เห็นผลกราฟในระยะยาวที่มีจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนมากๆ และลดเวลาที่ใช้ในการทดสอบ ทำให้เราเลือกใช้วิธีการเพิ่มชุดข้อมูลแบบก้าวกระโดด

โดยจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนที่เราได้ทำการเลือก ได้แก่ 10, 100, 300, 600, 1,000, 3,000, 6,000, 10,000 โดยมีหน่วยเป็น Sample per rule หรือ จำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนต่อ 1 กฎไฟร์วอลล์

● การแบ่งชุดข้อมูลฝึกสอนแบบอัตราส่วน Ratio

การแบ่งชุดข้อมูลฝึกสอนแบบอัตราส่วน Ratio เป็นสมมติฐานที่ตั้งขึ้นในงานวิจัยจากการคาดเดาว่ากฎไฟร์วอลล์ที่มีจำนวนข้อมูลเข้าเงื่อนไขสูงมาก โมเดลจำเป็นต้องมีการเรียนรู้จากข้อมูลฝึกสอนจากกฎดังกล่าวที่มากกว่า เนื่องจากข้อมูลมีขนาดกว้างทำให้ต้องใช้ข้อมูลฝึกสอนมากขึ้น โดยเราได้ใช้วิธีการแบ่งให้แต่ละกฎไฟร์วอลล์ได้รับจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนแบบอัตราส่วน หมายความว่ากฎที่มีจำนวนข้อมูลเข้าเงื่อนไขมากจะได้จำนวนโควตาในชุดข้อมูลฝึกสอนมาก กฎไฟร์วอลล์ที่มีจำนวนน้อยกว่าจะได้รับจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนที่น้อยกว่า ซึ่งทั้งหมดจะต้องได้รับตามอัตราส่วนจากความเป็นไปได้ทั้งหมดภายในกฎไฟร์วอลล์นั้นเท่าๆกัน

โดยตัวแปรที่เราได้ทำการลองทดสอบสร้าง ประกอบไปด้วย 0.01, 0.03, 0.05, 0.07, 0.09, 0.11, 0.13, 0.15 มีหน่วยเป็นอัตราส่วนจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนที่นำเข้าโมเดล ต่อจำนวนความเป็นไปได้ทั้งหมดของข้อมูลฝึกสอนที่เข้าเงื่อนไข

ตัวอย่างการออกแบบชุดข้อมูลฝึกสอน 2 กฎไฟร์วอลล์

Data Field	ตัวแปรที่ใช้	จำนวนความเป็นไปได้ทั้งหมด
Source Address	Subnet 192.168.0.0/16	65,534
Source Mask	ขึ้นอยู่กับ Source Address	1
Destination Address	161.246.34.11	1
Destination Mask	/32	1
Port	22, 80	2
Protocol	TCP, UDP	2
ทุก Data Field	ทุกตัวแปรที่ใช้	262,016

ตารางที่ 3.3 ตัวอย่างการออกแบบ Default pool ที่พิจารณา

ชุดเงื่อนไขทั้งหมดที่สร้างขึ้นจากกฎไฟร์วอลล์	จำนวนข้อมูลตรงตามเงื่อนไข (Packet Possible)
Rule set 1. allow 192.168.0.0/16 to 161.246.34.11/24 port 80 tcp 2. deny 192.168.128.0/18 to 161.246.34.11/24 port 22 udp	$65,534 + 16,382$ $= 81,916$

ตารางที่ 3.4 ตัวอย่างกฎไฟร์วอลล์ที่ทำการออกแบบ

จำนวนข้อมูลที่จะเข้าเงื่อนไข Default Rule = $262,016 - 81,916 = 181,000$ รูปแบบ

ตัวอย่างการแบ่งจำนวนข้อมูลฝึกสอน 2 กฎไฟร์วอลล์ (N Sample)

- N Sample without Default Rule

Sample per rule (N)	Rule 1 (N)	Rule 2 (N)	Total Packet (N)
	65,534	16,382	262,016
10	10	10	20
100	100	100	200
300	300	300	600
600	600	600	1,200
1,000	1,000	1,000	2,000
3,000	3,000	3,000	6,000
6,000	6,000	6,000	12,000
10,000	10,000	10,000	20,000

ตารางที่ 3.5 ตัวอย่างการแบ่งจำนวนชุดฝึกสอนแบบ N Sample without Default

- N Sample with Default Rule

Sample per rule (N)	Rule 1 (N)	Rule 2 (N)	Default Rule (N)	Total Packet (N)
	65,534	16,382	181,000	262,016
10	10	10	10	30
100	100	100	100	300
300	300	300	300	900
600	600	600	600	1,800
1,000	1,000	1,000	1,000	3,000
3,000	3,000	3,000	3,000	9,000
6,000	6,000	6,000	6,000	18,000
10,000	10,000	10,000	10,000	30,000

ตารางที่ 3.6 ตัวอย่างการแบ่งจำนวนชุดฝึกสอนแบบ N Sample with Default

ตัวอย่างการแบ่งจำนวนข้อมูลฝึกสอน 2 กฎไฟร์วอลล์ (Ratio)

- Ratio without Default Rule

Ratio per rule (Ratio)	Rule 1 (N)	Rule 2 (N)	Total Packet (N)
	65,534	16,382	262,016
0.01	655	164	819
0.03	1,965	492	2,457
0.05	3,276	819	4,095
0.07	4,586	1,147	5,733
0.09	5,897	1,475	7,372
0.11	7,208	1,802	9,010
0.13	8,518	2,130	10,648
0.15	9,829	2,458	12,287

ตารางที่ 3.7 ตัวอย่างการแบ่งจำนวนชุดฝึกสอนแบบ Ratio without Default

- Ratio with Default Rule

Ratio per rule (Ratio)	Rule 1 (N)	Rule 2 (N)	Default Rule (N)	Total Packet (N)
	65,534	16,382	181,000	262,016
0.01	655	164	1,810	2,629
0.03	1,965	489	5,430	7,884
0.05	3,275	815	9,050	13,140
0.07	4,585	1,141	12,670	18,396
0.09	5,895	1,467	16,290	23,652
0.11	7,205	1,793	19,910	28,908
0.13	8,515	2,119	23,530	34,164
0.15	9,825	2,445	27,150	39,420

ตารางที่ 3.8 ตัวอย่างการแบ่งจำนวนชุดฝึกสอนแบบ Ratio with Default

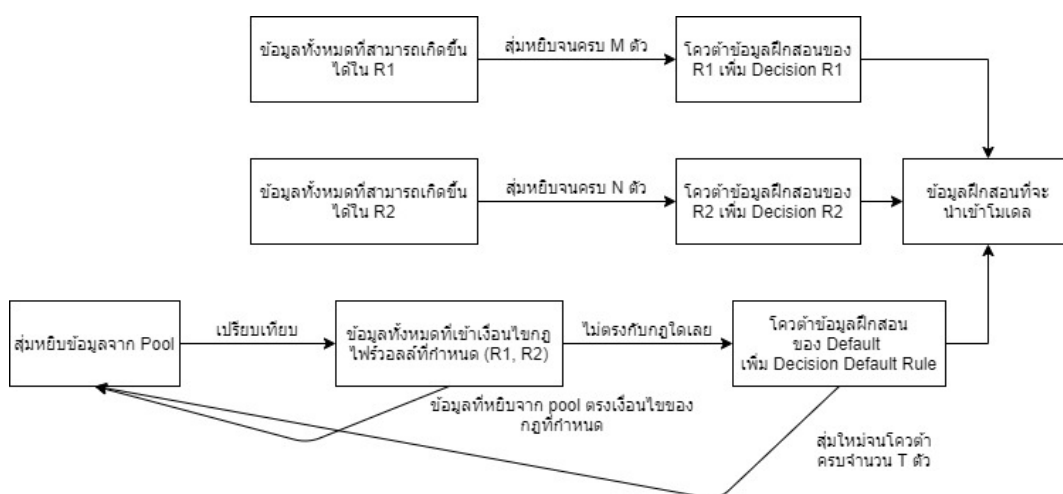
3.3.2.5. อัลกอริทึมในการสร้างชุดข้อมูลฝึกสอน

เป็นกลไกในการจัดการรวมชุดข้อมูลฝึกสอนทั้งหมดก่อนเข้าไปฝึกในโมเดล ซึ่งจะประกอบไปด้วยกฎไฟร์วอลล์ที่กำหนด หรืออาจมีกฎจาก Default Rule ด้วย ซึ่งในโปรแกรม Packet Generator มีกลไกการทำงาน ดังนี้

1. สร้าง List ที่ประกอบไปด้วยจำนวนข้อมูลทั้งหมดที่สามารถเกิดขึ้นได้ใน pool
2. สร้าง List ที่ประกอบไปด้วยจำนวนข้อมูลทั้งหมดที่ตรงเงื่อนไขของแต่ละ rule set
3. สุ่มหยิบข้อมูลฝึกสอนจาก List rule set ให้มีจำนวนขนาดตามที่ต้องการเก็บไว้ใน list rule set quota
4. ถ้าหากต้องการ Default ให้ทำการสุ่มหยิบจาก pool เลยและเปรียบเทียบกับ list rule set ถ้าหากมีตรงกันให้หยิบใหม่ แต่ถ้าหากไม่ตรงกันให้เลือกเข้ามาให้ได้จำนวนตามที่ต้องการไว้
5. นำ quota มารวมกันเป็น list เดียวและบันทึกลงไฟล์ CSV

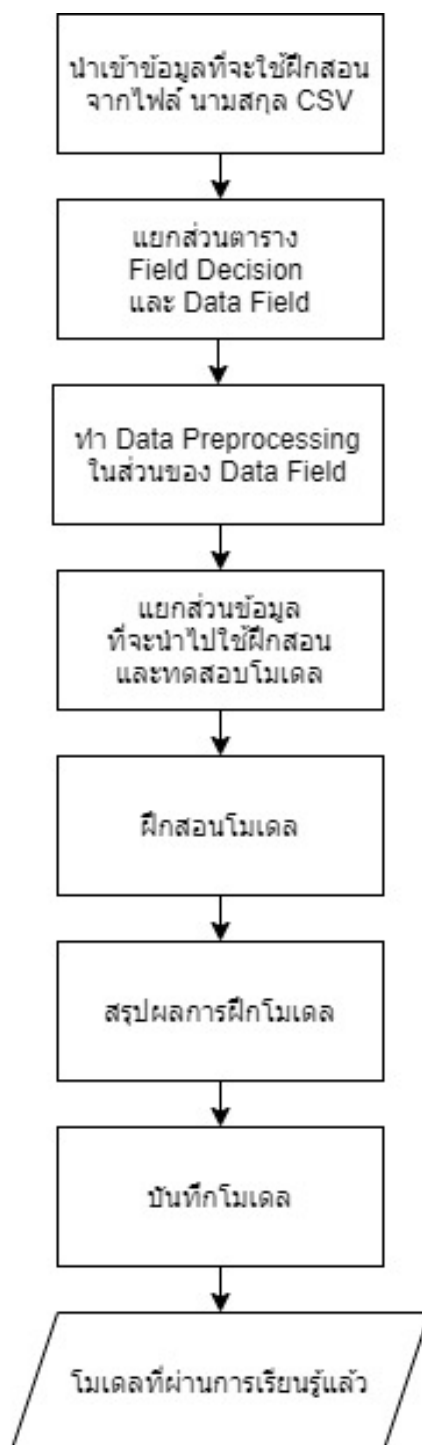
ตัวอย่างการสร้างชุดข้อมูลฝึกสอนแบบมี Default, 2 rules

- M = จำนวนข้อมูลที่ต้องการจากกฎไฟร์วอลล์ที่ 1
- N = จำนวนข้อมูลที่ต้องการจากกฎไฟร์วอลล์ที่ 2
- T = จำนวนข้อมูล Default ที่ต้องการ และไม่ตรงกับกฎใดๆเลย

รูปที่ 3.6 Block Diagram ขั้นตอนการสร้างชุดข้อมูลฝึกสอนแบบมี Default

3.3.3. ขั้นตอนที่ 3 การนำโมเดลไปผ่านการเรียนรู้ด้วยชุดข้อมูลสำหรับฝึกสอน

รูปที่ 3.7 Block Diagram ขั้นตอนการนำโมเดลไปฝึกฝนด้วยชุดข้อมูลฝึกสอน

เป็นขั้นตอนการนำชุดข้อมูลฝึกสอนที่สร้างขึ้นไปประมวลผลผ่านโมเดลให้เกิดการเรียนรู้ โดยขั้นตอนการฝึกโมเดลจะต้องมีการกำหนดค่าพารามิเตอร์และปรับปรุงแก้ไขการประมวลผลหาคำตอบที่ขึ้นอยู่กับขอบเขตของงานหรือข้อมูลที่จะพิจารณา ซึ่งในส่วนนี้เราสามารถหาหลักการได้จากคำแนะนำของผู้พัฒนาโมเดล หรืองานวิจัยที่มีการใช้งานใกล้เคียงกัน โดยมีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาให้โมเดลสามารถเรียนรู้ผ่านชุดข้อมูลฝึกสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพขึ้นได้

เราได้ตัดสินใจเลือกโมเดลที่มีการเรียนรู้แบบ Sequential Logistic Regression มีฟังก์ชันการประมวลผลแบบ Sigmoid สมการถดถอยที่มีการเรียนรู้ในเชิงคุณภาพหรือเชิงกลุ่ม โดยที่ตัวแปรที่ออกมาอยู่ 2 ค่า คือมีค่าเป็น 0 กับ 1 ทำให้รูปแบบการเรียนรู้นี้เหมาะกับการแก้ปัญหาตามโจทย์ Binary Classification Problem ที่คำตอบจะถูกตัดสินใจแบบ Two-Class-Label แบ่งออกเป็น 2 ตัวเลือก ได้แก่ Allow หรือ Deny ตามที่เรากำหนดไว้ตั้งแต่แรกภายในการทดสอบ

ข้อมูลการตั้งค่าที่สำคัญภายในโมเดล

1. รูปแบบการเรียนรู้: Sequential Logistic Regression
2. ฟังก์ชันการประมวลผล: Sigmoid $f(x) = 1/(1 + \exp(-x))$
3. เครื่องมือเสริมประสิทธิภาพในการประมวลผล: Adam Optimizer

กระบวนการทำงานในขั้นตอนนี้ จะเป็นการแยกส่วนข้อมูลที่จะใช้พิจารณาแยกกันในไฟล์นามสกุล CSV ที่สร้างจากขั้นตอนที่แล้ว โดยแบ่งออกเป็นชุดข้อมูลฝึกสอนและชุดข้อมูลทดสอบ สำหรับการสรุปผลการเรียนรู้ในอัตราส่วนที่ได้จาก Rule of Thumb คือ 8:2 และแบ่งชุดข้อมูลดังกล่าวออกอีก ได้แก่

4. ชุดข้อมูลฝึกสอน ที่ประกอบไปด้วย Data Field ภายใน Packet ทั้งหมด
5. ชุดข้อมูลฝึกสอน ที่ประกอบไปด้วย Decision ที่เป็นผลลัพธ์ตัดสินใจว่าจะปล่อยผ่าน
6. ชุดข้อมูลทดสอบ ที่ประกอบไปด้วย Data Field ภายใน Packet ทั้งหมด
7. ชุดข้อมูลทดสอบ ที่ประกอบไปด้วย Decision ที่เป็นผลลัพธ์ตัดสินใจว่าจะปล่อยผ่าน

นำข้อมูลข้างต้นมาทำ Data Preprocessing หรือการจัดข้อมูลชุดให้อยู่ในรูป Matrix เปลี่ยนค่าภายในในกลายเป็นค่าถ่วงน้ำหนัก เป็นค่าที่โมเดลจะนำไปเรียนรู้ต่อและหาค่าความสัมพันธ์ว่าชุดข้อมูลดังกล่าวจะถูกตัดสินใจว่าเป็น Allow หรือ Deny โดยชุดข้อมูลที่จะต้องนำไปทำ Data Preprocessing ได้แก่

- ชุดข้อมูลฝึกสอน ที่ประกอบไปด้วย Data Field ภายใน Packet ทั้งหมด

- ชุดข้อมูลทดสอบ ที่ประกอบไปด้วย Data Field ภายใน Packet ทั้งหมด

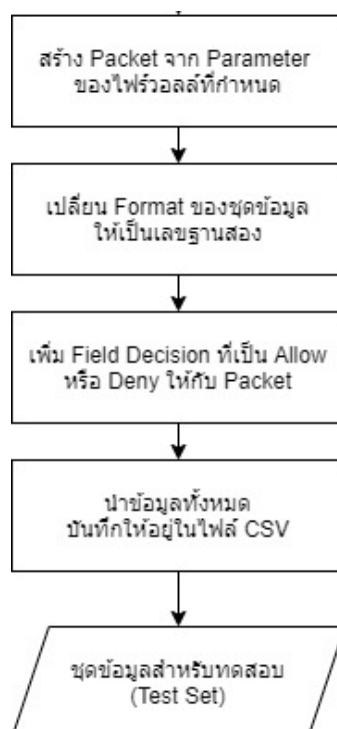
การออกแบบ MLP Architecture ในงานวิจัย

โครงสร้างของชุดข้อมูลฝึกสอนมีผลอย่างมากในการเลือกโมเดลที่จะนำมาใช้ เนื่องจากข้อมูล Packet ของเราทั้งหมดจะอยู่ในรูปแบบเลขฐานสอง ทำให้มีหน่วยตั้งเป็นค่า Bit ซึ่งเมื่อถ้าหากนำไปอ้างอิงกับบทประพันธ์ที่ผ่านมาข้างต้น จะได้จำนวน Neuron กับจำนวน Hidden Layer ที่ต้องการได้

- **Input:** Source Address + Mask + Destination Address + Mask + Port + Protocol
 $= 32+32+32+32+16+8 = 152 \text{ Neurons}$
- **Output:** 2 Neurons (Allow, Deny)
- **Hidden Layer:** 3 Layers

กระบวนการเรียนรู้ในขั้นตอนนี้จะหยุดลงเมื่อข้อผิดพลาดในชุดการตรวจสอบความถูกต้องคงที่ {เมื่อค่าความคลาดเคลื่อนระหว่างข้อผิดพลาดก่อนหน้าและปัจจุบันหารด้วยข้อผิดพลาดปัจจุบันต่ำกว่าค่าคงที่เล็กน้อย ในกรณีของเราค่าคงที่นี้ถูกตั้งค่าเป็น 0.1%

3.3.4. ขั้นตอนที่ 4 การสร้างชุดข้อมูลสำหรับการทดสอบโมเดล

รูปที่ 3.8 Block Diagram การสร้างชุดข้อมูลทดสอบ โมเดล

หลักการออกแบบชุดข้อมูลทดสอบ

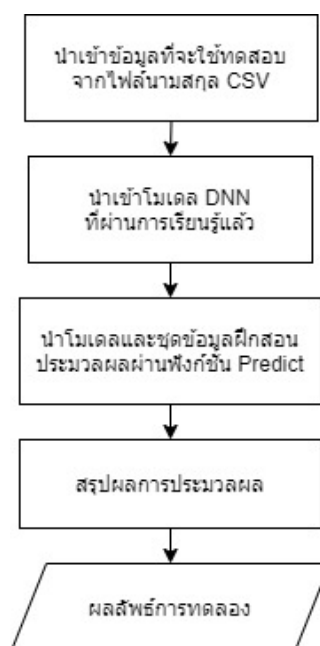
ในการสร้างชุดข้อมูลทดสอบที่สามารถวัดผลความแม่นยำของโมเดลจากการทดลองได้ ในการออกแบบนั้นถือว่ามีความท้าทายในระดับหนึ่ง เพราะมีประเด็นสำคัญที่จำเป็นต้องพิจารณาดังต่อไปนี้

- จะทราบได้อย่างไรว่า โมเดลสามารถทำนายผลลัพธ์ได้ดีในทุกกฎไฟร่วอลล์
- จะทราบได้อย่างไรว่า โมเดลมีปัญหา Underfitting หรือ Overfitting

เราได้ทำการสร้างชุดข้อมูลทดสอบ แบ่งจำนวนชุดข้อมูลออกเป็นจำนวนที่เท่าๆกัน ในแต่ละเงื่อนไขกฎของไฟร่วอลล์ เพื่อให้สามารถทราบได้ว่าภาพรวมที่โมเดลทำนายผลมานั้นให้ความถูกต้องแม่นยำเป็นอย่างไร ซึ่งถ้าหากไฟร่วอลล์นั้นสามารถทำนายผลได้เพียงบางเงื่อนไข ความแม่นยำที่ได้จากชุดข้อมูลทดสอบเดียวกันแต่โมเดลต่างกันจะต้องเห็นผลลัพธ์ที่สามารถสังเกตได้อย่างแน่นอน

ในความเป็นจริงแล้ว เพื่อให้มีการทดสอบและวิเคราะห์ได้ดียิ่งขึ้น อาจต้องสร้างชุดข้อมูลทดสอบหลายๆแบบที่มีความแตกต่างกัน เพื่อให้สามารถจับประเด็นสำคัญหรือปัญหาที่เกิดขึ้นจากโมเดลได้ เช่น การทดสอบว่าโมเดลมีปัญหา Overfitting หรือมีวิธีการตรวจสอบที่ดีหรือไม่

3.3.5. ขั้นตอนที่ 5 การนำโมเดลไปประมวลผล ทำนายผลลัพธ์จากชุดข้อมูลสำหรับทดสอบ

รูปที่ 3.9 Block Diagram การนำโมเดลไปประมวลผลหรือ Evaluate

เป็นขั้นตอนทดสอบ (Evaluate) เพื่อทำนายความแม่นยำของโมเดลที่ผ่านการเรียนรู้แล้ว โดยใช้ข้อมูลทดสอบอีกชุดหนึ่ง ในส่วนนี้จะใช้โปรแกรม Compare Engine ที่เขียนขึ้นเอง เริ่มจากการนำเข้าโมเดลที่ผ่านการเรียนรู้แล้วจากขั้นตอนที่ 3 นำไปคาดเดาชุดข้อมูลทดสอบจากขั้นตอนที่ 4 ตัวโปรแกรมจะทำการแยกส่วนชุดข้อมูล CSV เป็นส่วนของข้อมูลและผลลัพธ์เช่นเดียวกันกับตอนฝึกโมเดล ด้วยฟังก์ชัน model.predict ของ Keras จะสามารถทำนายผลด้วยโมเดลได้ทันทีว่าจากชุดข้อมูล Packet ทดสอบนั้น ให้ผลลัพธ์ Allow หรือ Deny ซึ่งผลลัพธ์สุดท้ายจะเป็นสรุปในการหาความแม่นยำของโมเดลนั้นตาม Reference Variant Set ดังนี้

<p>True Positive (TP) Correct variant allele or position call.</p>	<p>False Positive (FP) Incorrect variant allele or position call.</p>
<p>False Negative (FN) Incorrect reference genotype or no call.</p>	<p>True Negative (TN) Correct reference genotype or no call.</p>

รูปที่ 3.10 Reference Set ในการวิเคราะห์ความถูกต้องของโมเดล

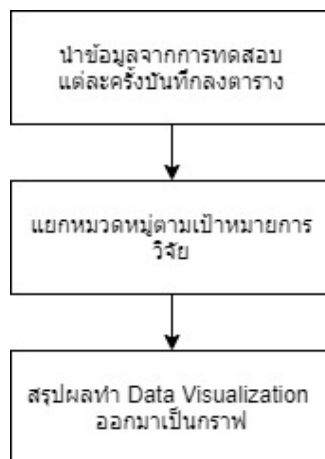
Reference Variant Set เป็น Matrix ที่ใช้ในการอ้างอิงในการหาข้อสรุปของโมเดลว่ามีความแม่นยำหรือไม่ อย่างไร ซึ่งมักถูกใช้กับโมเดลที่มีการเรียนรู้และแก้ปัญหาในการแบ่งกลุ่ม โดยผลลัพธ์ที่ได้จะประกอบไปทั้งหมด 4 รูปแบบ ได้แก่

- True Positive
โมเดลอนุญาตให้ข้อมูลผ่านตรงตามกฎของไฟร์วอลล์ หรือให้ Allow ถูกต้อง
- True Negative
โมเดลไม่อนุญาตให้ข้อมูลผ่านตรงตามกฎของไฟร์วอลล์ หรือให้ Deny ถูกต้อง
- False Positive
โมเดลอนุญาตให้ข้อมูลผ่านไม่ตรงตามกฎของไฟร์วอลล์ หรือให้ Allow ผิดพลาด
- False Negative
โมเดลไม่อนุญาตให้ข้อมูลผ่านไม่ตรงตามกฎของไฟร์วอลล์ หรือให้ Deny ผิดพลาด

ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้จะเป็นไปตามสูตร

$$\text{ความแม่นยำ (Accuracy)} = \text{SUM}(\text{TP}, \text{TN}) / \text{SUM}(\text{TP}, \text{TN}, \text{FP}, \text{FN})$$

3.3.6. ขั้นตอนที่ 6 บันทึกผลลัพธ์จากการทดสอบโมเดล

รูปที่ 3.11 Block Diagram ขั้นตอนการนำผลลัพธ์มาบันทึกผล

การหาวิธีการที่สามารถทำให้ชุดข้อมูลฝึกสอนสามารถสอนโมเดลได้อย่างมีประสิทธิภาพ เราจำเป็นต้องนำผลลัพธ์ของการทดสอบในแต่ละครั้งของการทดลองมาบันทึกผล แล้วสรุปให้อยู่ในรูปกราฟเปรียบเทียบที่ประกอบไปด้วยผลลัพธ์จากการทดลองภายใต้สภาพแวดล้อมเดียวกัน เพื่อหาว่าผลลัพธ์ออกมาตรงตามสมมติฐานหรือมีความสัมพันธ์กันในแต่ละตัวแปรอย่างไรบ้าง

	Sample per rule	Total packet	Create packet time	Model training time	Train accuracy	Evaluate time	Test accuracy	True positive	True negative	False positive	False negative
Without Default											
With Default											

รูปที่ 3.12 ตัวอย่างของตารางที่จะนำมาบันทึกผลลัพธ์การทดลอง

บทที่ 4

ผลการดำเนินงานวิจัย

การทดลองจะเป็นไปตามวัฏจักรการดำเนินงานวิจัยข้างต้น โดยชุดข้อมูลฝึกสอนที่ทำการพัฒนาขึ้นมีรูปแบบโครงสร้างจำลองมาจาก Packet Header และสร้างขึ้นผ่านโปรแกรม Packet Generator ที่ออกแบบขึ้นเอง ชุดข้อมูลฝึกสอนและชุดข้อมูลทดสอบจะมีการออกแบบให้มีความแตกต่างกันตามสมมติฐานที่กำหนด สังเกตกระบวนการทำงานของโมเดล และรูปแบบความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ได้หลังโมเดลทำการเรียนรู้และประมวลผล และทำการสรุปผลลัพธ์ที่ได้หลังเสร็จสิ้นการทดลอง

การออกแบบเงื่อนไขของชุดข้อมูล

ค่าความเป็นไปได้ทั้งหมดที่สามารถเกิดขึ้นได้ในแต่ละส่วนของข้อมูลที่ออกแบบ มีดังนี้

Data Field	ตัวแปรที่ใช้	จำนวนความเป็นไปได้ทั้งหมด
Source Address	Subnet 192.168.0.0/16	65534
Source Mask	ขึ้นอยู่กับ Source Address	1
Destination Address	161.246.34.11	1
Destination Mask	/32	1
Port	22, 80	2
Protocol	TCP, UDP	2

ตารางที่ 4.1 ตารางการจำแนกความเป็นไปได้ของแต่ละ Data Field

ดังนั้น ข้อมูล Packet ที่เกิดขึ้นได้ทั้งหมด จะเท่ากับ $65534 * 1 * 1 * 1 * 2 * 2 = 262,016$

การจำแนกชุดกฎไฟร์วอลล์ที่จะทำการทดสอบ

ชุดเงื่อนไขทั้งหมดที่สร้างขึ้นจากกฎไฟร์วอลล์	จำนวนข้อมูลที่สามารถเกิดขึ้นตรงตามเงื่อนไขของไฟร์วอลล์ที่กำหนด
Rule set ที่ 1 3. allow 192.168.0.0/16 to 161.246.34.11/24 port 80 tcp 4. deny 192.168.128.0/18 to 161.246.34.11/24 port 22 udp	$65,534 + 16,382$ $= 81,916$

<p>Rule set ที่ 2</p> <ul style="list-style-type: none"> ● allow 192.168.0.0/16 to 161.246.34.11/24 port 80 tcp ● deny 192.168.128.0/18 to 161.246.34.11/24 port 22 udp ● allow 192.168.64.0/24 to 161.246.34.11/24 port 22 tcp ● deny 192.168.64.0/24 to 161.246.34.11/24 port 80 udp 	$65,534 + 16,382 + 254 + 254$ $= 82,424$
<p>Rule set ที่ 3</p> <ul style="list-style-type: none"> ● allow 192.168.0.0/16 to 161.246.34.11/24 port 80 tcp ● deny 192.168.128.0/18 to 161.246.34.11/24 port 22 udp ● allow 192.168.64.0/24 to 161.246.34.11/24 port 22 tcp ● deny 192.168.64.0/24 to 161.246.34.11/24 port 80 udp ● allow 192.168.192.0/18 to 161.246.34.11/24 port 22 udp ● allow 192.168.128.0/18 to 161.246.34.11/24 port 22 tcp 	$65,534 + 16,382 + 254 + 254 +$ $16,382 + 16,382$ $= 115,188$

ตารางที่ 4.2 ตารางการจำแนกความเป็นไปได้ของแต่ละกฎไฟร์วอลล์

การออกแบบชุดข้อมูลทดสอบ

ประกอบไปด้วย 2 ชุดข้อมูลเช่นเดียวกับชุดฝึกสอน โดยประกอบไปด้วยชุดข้อมูลฝึกสอน ที่มีประเด็นการนำ Default Rule มาใช้ และ ไม่มีการนำ Default Rule มาใช้ในการสร้าง

ผลลัพธ์ที่คาดว่าจะต้องเปลี่ยนแปลงไปตามการทดสอบแต่ละครั้ง

- เวลาที่โมเดลใช้ในการเรียนรู้จากชุดข้อมูลฝึกสอน หรือ Training
- เวลาที่โมเดลใช้ในการตัดสินใจจากชุดข้อมูลทดสอบ หรือ Predict
- ค่าความแม่นยำโดยรวม หรือ Accuracy
- อัตราความผิดพลาดที่อ้างอิงจาก Reference Variant Set

4.1 สมมติฐานการทดลองที่ 1

ในสมมติฐานการทดลองที่ 1 เป็นการทดลองใช้ชุดข้อมูลฝึกสอนและชุดข้อมูลทดสอบที่สร้างขึ้น และเพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าโมเดลสามารถประยุกต์ใช้ในงานวิจัยได้จริง มีหลักการทำงาน และผลลัพธ์ที่คล้ายคลึงกับปัญญาประดิษฐ์ที่พบได้ทั่วไป โดยวางสมมติฐานเบื้องต้นไว้ ดังนี้

- โมเดลจะสามารถเรียนรู้จากชุดข้อมูลฝึกสอนที่สร้างจากกฎของไฟร์วอลล์และสามารถทำนายผลลัพธ์ได้
- เมื่อโมเดลเรียนรู้จากชุดข้อมูลฝึกสอนที่มีจำนวนมากขึ้นในแต่ละกฎไฟร์วอลล์ โมเดลจะสามารถทำนายผลลัพธ์ได้แม่นยำมากขึ้น
- โมเดลเมื่อมีการเรียนรู้ถึงจุดๆหนึ่งจะไม่สามารถเพิ่มความแม่นยำในการทำนายผลลัพธ์ได้อีก
- โมเดลจะใช้เวลาในการทดสอบประมวลผลข้อมูลเท่าเดิม แม้จะผ่านการเรียนรู้จากชุดข้อมูลฝึกสอนที่มีจำนวนต่างกัน

4.1.1. หลักการออกแบบชุดข้อมูลฝึกสอน

ชุดข้อมูลฝึกสอนในแต่ละกฎไฟร์วอลล์ จะมีจำนวน N Sample เท่ากันทั้งหมด โดยจำนวนที่ของข้อมูลฝึกสอนที่ใช้ทดสอบ ประกอบไปด้วย 10, 100, 300, 600, 1,000, 3,000, 6,000, 10,000 ในแต่ละกฎไฟร์วอลล์

4.1.2. ผลลัพธ์ที่ได้จากการทดลอง

4.1.2.1. ตารางผลการทดลองแบบ N Sample เงื่อนไข Rule set ที่ 1 (2 กฎไฟร์วอลล์)

	Sample per rule	Total packet	Create packet time	Model training time	Train accuracy	Evaluate time	Test accuracy	True positive	True negative	False positive	False negative
Without Default	10	20	5.7363	0.8397	100.00%	1.86736	73.32%	20000	9327	10673	0
	100	200	5.7315	1.9852	100.00%	1.64584	78.64%	20000	11455	8545	0
	300	600	5.6906	4.7394	100.00%	1.67258	76.77%	20000	10707	9293	0
	600	1,200	6.5325	8.1221	100.00%	1.65713	85.16%	20000	14064	5936	0
	1,000	2,000	6.5526	12.8895	100.00%	1.95779	76.80%	20000	10718	9282	0
	3,000	6,000	5.9349	37.3558	100.00%	1.61391	80.23%	20000	12090	7910	0
	6,000	12,000	6.1347	55.0237	100.00%	1.65309	79.88%	20000	11950	8050	0
	10,000	20,000	6.6183	95.47293	100.00%	1.62671	80.07%	20000	12029	7971	0
With Default	10	30	6.3698	0.9225	90.00%	1.72755	70.82%	15048	13278	6722	4952
	100	300	6.8951	2.9970	88.00%	1.70799	86.87%	20000	14747	5253	0
	300	900	7.8927	6.6133	87.44%	1.69338	86.67%	20000	14669	5331	0
	600	1,800	9.2233	11.8236	91.22%	1.81215	90.66%	19689	16574	3426	311
	1,000	3,000	12.1462	18.6338	98.50%	1.70495	98.38%	20000	19352	648	0
	3,000	9,000	23.5967	55.4014	100.00%	1.72629	100.00%	20000	20000	0	0
	6,000	18,000	40.0096	109.0460	100.00%	1.69623	100.00%	20000	20000	0	0
	10,000	30,000	68.4731	177.2943	100.00%	1.85090	100.00%	20000	20000	0	0

ตารางที่ 4.3 ตารางผลการทดลองแบบ N Sample เงื่อนไข Rule set ที่ 1 (2 กฎ)

4.1.2.2. ตารางผลการทดลองแบบ N Sample เงื่อนไข Rule set ที่ 2 (4 กฎไฟร์วอลล์)

	Sample per rule	Total packet	Create packet time	Model training time	Train accuracy	Evaluate time	Test accuracy	True positive	True negative	False positive	False negative
Without Default	10	40	5.2958	1.1594	70.00%	1.853798	63.30%	15178	10140	9860	4822
	100	400	5.7217	4.5659	76.33%	2.014582	73.23%	20000	9293	10707	0
	300	1,200	5.4175	11.8386	84.83%	1.715588	72.82%	20000	9128	10872	0
	600	2,400	5.1841	22.3334	79.11%	2.027679	70.82%	18642	9684	10316	1358
	1,000	4,000	5.6130	35.9608	66.67%	2.080458	70.65%	17483	10775	9225	2517
	3,000	12,000	5.7068	106.9028	66.67%	1.771398	69.70%	16371	11507	8493	3629
	6,000	24,000	6.6372	163.6855	66.67%	1.800605	68.36%	9982	17362	2638	10018
	10,000	40,000	6.6303	271.9477	66.67%	1.72514	76.94%	20000	10775	9225	0
With Default	10	50	5.3566	1.1049	68.00%	1.795341	66.62%	14972	11676	8324	5028
	100	500	6.0489	3.8215	63.60%	1.876988888	66.98%	16195	10598	9402	3805
	300	1,500	7.6283	9.7706	77.47%	1.852022648	76.52%	20000	10607	9393	0
	600	3,000	9.1046	18.7983	95.03%	1.685086727	89.12%	17497	18152	1848	2503
	1,000	5,000	12.1534	31.5166	67.84%	1.718641996	78.20%	20000	11279	8721	0
	3,000	15,000	24.1351	92.0530	69.82%	1.737370491	74.96%	9982	20000	0	10018
	6,000	30,000	43.9188	185.1592	65.53%	1.889707565	73.23%	20000	9293	10707	0
	10,000	50,000	58.0737	296.8121	67.21%	1.688281775	76.53%	20000	10613	9387	0

ตารางที่ 4.4 ตารางผลการทดลองแบบ N Sample เงื่อนไข Rule set ที่ 2 (4 กฎ)

4.1.2.3. ตารางผลการทดลองแบบ N Sample เงื่อนไข Rule set ที่ 3 (6 กฎไฟร์วอลล์)

	Sample per rule	Total packet	Create packet time	Model training time	Train accuracy	Evaluate time	Test accuracy	True positive	True negative	False positive	False negative
Without Default	10	60	5.8085	1.2054	68.33%	1.66634798	57.59%	12535	10501	9499	7465
	100	600	5.7885	4.5129	78.17%	1.746937037	55.55%	12039	10181	9819	7961
	300	1,800	6.5156	11.7211	88.50%	1.727326393	63.14%	17640	7614	12386	2360
	600	3,600	6.6043	22.4303	96.36%	2.085625	71.35%	18282	10256	9744	1718
	1,000	6,000	7.0093	35.9000	100.00%	1.712445974	74.56%	20000	9823	10177	0
	3,000	18,000	7.2327	106.3793	100.00%	1.824865818	75.69%	20000	10276	9724	0
	6,000	36,000	7.8331	164.2635	100.00%	1.695466518	73.98%	20000	9591	10409	0
	10,000	60,000	8.9511	273.1400	70.85%	1.712440729	50.96%	20000	382	19618	0
With Default	10	70	5.3128	4.9957	71.43%	1.743295193	53.50%	10961	10440	9560	9039
	100	700	6.4049	4.9825	59.86%	1.729964256	63.52%	11082	14326	5674	8918
	300	2,100	9.6961	13.4444	70.00%	1.721653461	71.00%	10740	17659	2341	9260
	600	4,200	12.1775	25.9940	69.86%	1.837330818	74.77%	12814	17092	2908	7186
	1,000	7,000	18.4346	43.0301	58.70%	1.714560986	53.29%	20000	1315	18685	0
	3,000	21,000	39.6620	128.1276	57.86%	1.699449778	51.63%	20000	650	19350	0
	6,000	42,000	77.2631	252.4501	59.21%	1.683763266	53.99%	20000	1595	18405	0
	10,000	70,000	116.6793	421.8212	60.30%	1.688794374	56.47%	20000	2587	17413	0

ตารางที่ 4.5 ตารางผลการทดลองแบบ N Sample เงื่อนไข Rule set ที่ 3 (6 กฎ)

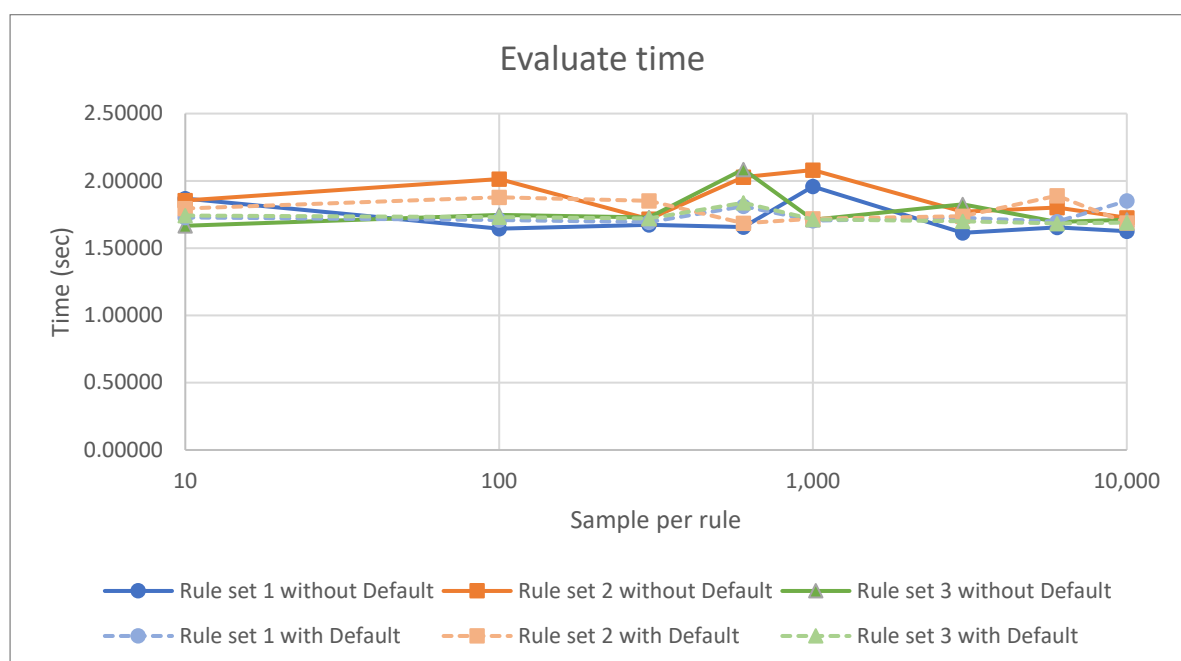
4.1.3. กราฟผลลัพธ์การทดลองแบบ N Sample

4.1.3.1. กราฟผลลัพธ์ เวลาในการฝึกสอนโมเดล : ชุดข้อมูลฝึกสอนต่อ 1 กฎไฟร์วอลล์

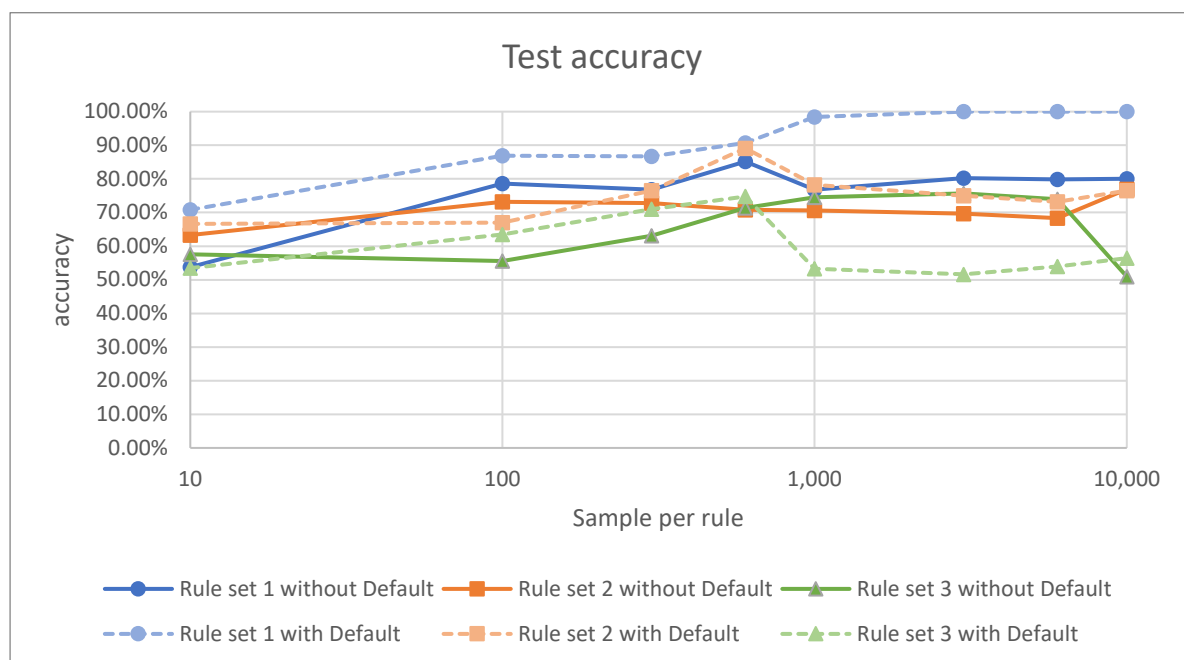
รูปที่ 4.1 กราฟเวลาในการฝึกโมเดล : ชุดข้อมูลฝึกสอนต่อ 1 กฎ (N Sample)

4.1.3.2. กราฟผลลัพธ์ เวลาในการทำนายชุดทดสอบ : จำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนต่อ 1 กฎไฟร์วอลล์

รูปที่ 4.2 กราฟเวลาทำนายข้อมูลทดสอบ : จำนวนชุดฝึกสอนต่อ 1 กฎ (N Sample)

4.1.3.3. กราฟผลลัพธ์ ความแม่นยำในการประมวลผล : จำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนต่อ 1 กฎไฟร์วอลล์

รูปที่ 4.3 กราฟความแม่นยำในการประมวลผล : จำนวนชุดฝึกสอนต่อ 1 กฎ (N Sample)

4.2 สมมติฐานการทดลองที่ 2

จากสมมติฐานแรกจะเห็นได้ว่า ความเป็นไปได้ของชุดข้อมูลฝึกสอนในแต่ละกฎไฟร์วอลล์มีจำนวนไม่เท่ากัน ดังนั้นในสมมติฐานนี้จึงเป็นการตั้งข้อสันนิษฐานว่า ถ้าหากตั้งเงื่อนไขให้กฎไฟร์วอลล์แต่ละกฎได้รับจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนไม่เท่ากัน จะส่งผลต่อความแม่นยำของโมเดลอย่างไร มีการพัฒนาโมเดลในทางที่ดีขึ้นหรือแย่ลงอย่างไร

4.2.1. หลักการออกแบบชุดข้อมูลฝึกสอน

สมมติฐานนี้จะเป็นการใช้อัตราส่วนมาเป็นหลักเกณฑ์ในการแบ่งจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนที่แต่ละกฎจะได้รับ โดยจำนวนของข้อมูลฝึกสอนที่ใช้ทดสอบ เพิ่มขึ้นด้วยอัตราส่วน Ratio ที่เท่าๆกัน โดยอัตราส่วนที่ใช้ประกอบไปด้วย 0.01, 0.03, 0.05, 0.07, 0.09, 0.11, 0.13, 0.15 โดยมีหน่วยเป็นจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนที่ใช้ในแต่ละกฎไฟร์วอลล์ต่อจำนวนความเป็นไปได้ทั้งหมดของชุดฝึกสอนในกฎไฟร์วอลล์นั้นๆ ยกตัวอย่างเช่น เงื่อนไขของกฎของไฟร์วอลล์หนึ่งมีจำนวนความเป็นไปได้คือ 16,382 ความเป็นไปได้ ชุดข้อมูลฝึกสอนที่กฎไฟร์วอลล์นั้นจะได้รับหากมีอัตราส่วน Ratio ที่ 0.01 คือ 163 แพ็คเกต

4.2.2. ผลลัพธ์ที่ได้จากการทดลอง

4.2.2.1. ตารางผลการทดลองแบบอัตราส่วน Ratio เงื่อนไข Rule set ที่ 1 (2 กฎไฟร์วอลล์)

	Ratio per rule	Total packet	Create packet time	Model training time	Train accuracy	Evaluate time	Test accuracy	True positive	True negative	False positive	False negative	Test accuracy / training time
Without Default	0.01	818	5.0650	5.4139	100.00%	2.23602	76.61%	20000	10642	9358	0	0.1415
	0.03	2,457	5.1566	14.9142	100.00%	2.13728	76.80%	20000	10718	9282	0	0.0515
	0.05	4,095	5.1948	24.6296	100.00%	1.89453	76.80%	20000	9282	9282	0	0.0312
	0.07	5,733	4.9379	32.5826	100.00%	1.66133	75.01%	20000	10005	9995	0	0.0230
	0.09	7,372	5.2300	41.6751	100.00%	1.97772	73.32%	20000	9327	10673	0	0.0176
	0.11	9,010	5.1073	50.6292	100.00%	1.96472	83.95%	20000	13580	6420	0	0.0166
	0.13	10,648	5.4003	59.7547	100.00%	2.14677	80.07%	20000	12029	7971	0	0.0134
	0.15	12,287	5.5851	69.13035	100.00%	1.91364	73.32%	20000	9327	10673	0	0.0106
												#DIV/0!
With Default	0.01	2,628	16.3275	19.7218	100.00%	2.05126	100.00%	20000	20000	0	0	0.0507
	0.03	7,884	46.1867	57.1022	100.00%	2.06812	100.00%	20000	20000	0	0	0.0175
	0.05	13,140	75.1435	96.0926	100.00%	2.02230	100.00%	20000	20000	0	0	0.0104
	0.07	18,396	107.6152	133.8839	100.00%	1.90665	100.00%	20000	20000	0	0	0.0075
	0.09	23,652	136.4861	172.3245	100.00%	2.04455	100.00%	20000	20000	0	0	0.0058
	0.11	28,908	168.2137	209.6226	100.00%	2.01761	100.00%	20000	20000	0	0	0.0048
	0.13	34,164	199.1343	246.3675	100.00%	1.96987	100.00%	20000	20000	0	0	0.0041
	0.15	39,420	230.9434	286.4131	100.00%	1.83328	100.00%	20000	20000	0	0	0.0035

ตารางที่ 4.6 ตารางผลการทดลองแบบอัตราส่วน Ratio Rule set ที่ 1 (2 กฎ)

4.2.2.2. ตารางผลการทดลองแบบอัตราส่วน Ratio เงื่อนไข Rule set ที่ 2 (4 กฎไฟร์วอลล์)

	Ratio per rule	Total packet	Create packet time	Model training time	Train accuracy	Evaluate time	Test accuracy	True positive	True negative	False positive	False negative	Test accuracy / training time
Without Default	0.01	822	6.8078	7.0741	99.76%	1.637415648	79.46%	19884	11899	8101	116	0.1123
	0.03	2,471	6.7609	21.1054	94.98%	1.69797492	77.24%	18610	12285	7715	1390	0.0366
	0.05	4,119	7.4316	30.3708	99.71%	1.638393402	74.88%	20000	9952	10048	0	0.0247
	0.07	5,767	6.8587	39.2830	99.71%	1.633202076	75.64%	20000	10254	9746	0	0.0193
	0.09	7,416	7.1668	47.3943	99.70%	1.65933919	73.23%	20000	9293	10707	0	0.0155
	0.11	9,064	6.4777	60.5878	99.70%	1.978661299	75.55%	20000	10219	9781	0	0.0125
	0.13	10,714	7.2456	64.6513	99.69%	1.650335073	73.23%	20000	9293	10707	0	0.0113
	0.15	12,363	6.9624	72.1588	99.69%	1.637886763	76.10%	20000	10439	9561	0	0.0105
												#DIV/0!
With Default	0.01	2,617	29.9887	15.8357	92.71%	1.79810524	89.87%	16654	19294	706	3346	0.0568
	0.03	7,856	63.0633	48.3878	80.91%	1.735456944	50.00%	0	20000	0	20000	0.0103
	0.05	13,094	116.7934	81.4119	81.50%	1.714803696	51.53%	612	20000	0	19388	0.0063
	0.07	18,332	140.1712	110.8413	85.46%	1.686157227	62.10%	4839	20000	0	15161	0.0056
	0.09	23,571	188.0968	143.4861	80.91%	1.716438055	50.00%	0	20000	0	20000	0.0035
	0.11	28,809	217.8810	177.9134	80.91%	1.898934364	50.00%	0	20000	0	20000	0.0028
	0.13	34,049	273.9160	208.7916	80.91%	1.734778404	50.00%	0	20000	0	20000	0.0024
	0.15	39,288	294.2466	240.1721	80.91%	1.747563124	50.00%	0	20000	0	20000	0.0021

ตารางที่ 4.7 ตารางผลการทดลองแบบอัตราส่วน Ratio Rule set ที่ 2 (4 กฎ)

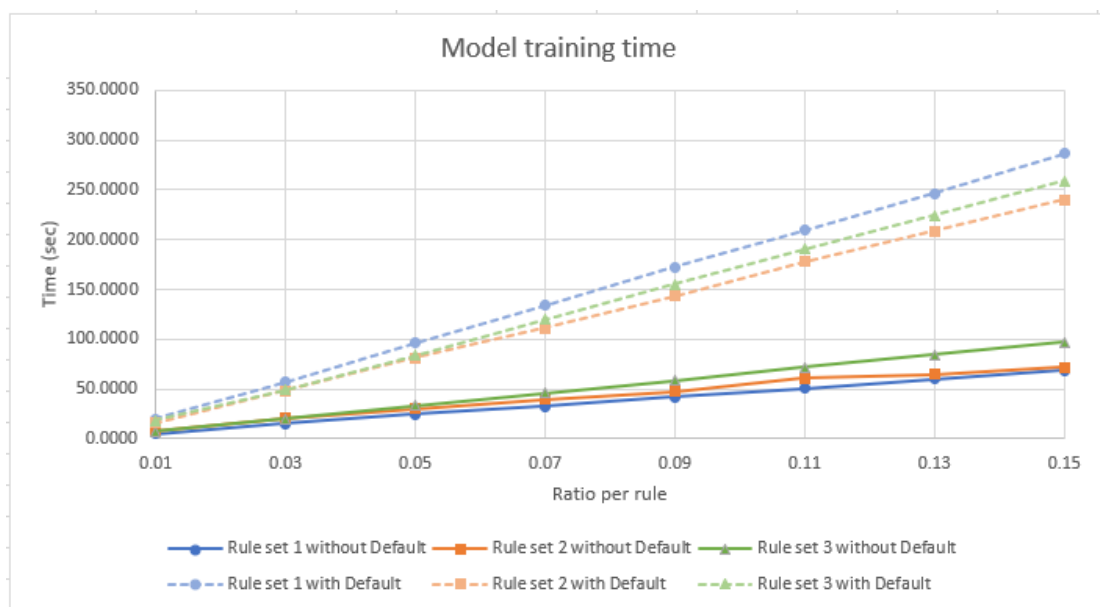
4.2.2.3. ตารางผลการทดลองแบบอัตราส่วน Ratio เงื่อนไข Rule set ที่ 3 (6 กฎ)

	Ratio per rule	Total packet	Create packet time	Model training time	Train accuracy	Evaluate time	Test accuracy	True positive	True negative	False positive	False negative	Test accuracy / training time
Without Default	0.01	1,148	4.9646	7.4414	77.35%	1.687930107	62.09%	14022	10812	9188	5978	0.0834
	0.03	3,453	5.0026	20.1497	92.41%	1.696537256	67.51%	16963	10042	9958	3037	0.0335
	0.05	5,757	5.2669	33.0984	85.57%	1.664369583	53.29%	20000	1315	18685	0	0.0161
	0.07	8,059	4.9777	45.8461	85.57%	1.582185745	53.15%	20000	1259	18741	0	0.0116
	0.09	10,364	5.2534	58.4993	85.57%	2.296858788	53.18%	20000	1272	18728	0	0.0091
	0.11	12,668	5.4734	71.6172	85.56%	1.924854279	56.47%	20000	2587	17413	0	0.0079
	0.13	14,972	5.2141	84.4273	85.56%	1.99267149	53.18%	20000	1272	18728	0	0.0063
	0.15	17,277	5.7127	97.3888	85.56%	2.053668261	52.34%	20000	936	19064	0	0.0054
With Default	0.01	2,943	26.4840	18.6959	62.09%	1.900811434	64.92%	18287	7680	12320	1713	#DIV/0!
	0.03	8,838	65.1995	49.4446	73.89%	1.670017242	50.00%	0	20000	0	20000	0.0101
	0.05	14,732	112.5015	83.4641	73.89%	1.679123163	50.00%	0	20000	0	20000	0.0060
	0.07	20,624	140.5160	119.7821	73.89%	1.664469957	50.00%	0	20000	0	20000	0.0042
	0.09	26,519	182.8826	155.6223	73.88%	1.754523516	50.00%	0	20000	0	20000	0.0032
	0.11	32,413	215.6940	190.2827	73.88%	1.672006369	50.00%	0	20000	0	20000	0.0026
	0.13	38,307	257.9227	224.1222	73.88%	1.775111437	50.00%	0	20000	0	20000	0.0022
	0.15	44,202	292.7492	259.2143	73.88%	1.84391284	50.00%	0	20000	0	20000	0.0019

ตารางที่ 4.8 ตารางผลการทดลองแบบอัตราส่วน Ratio Rule set ที่ 3 (6 กฎ)

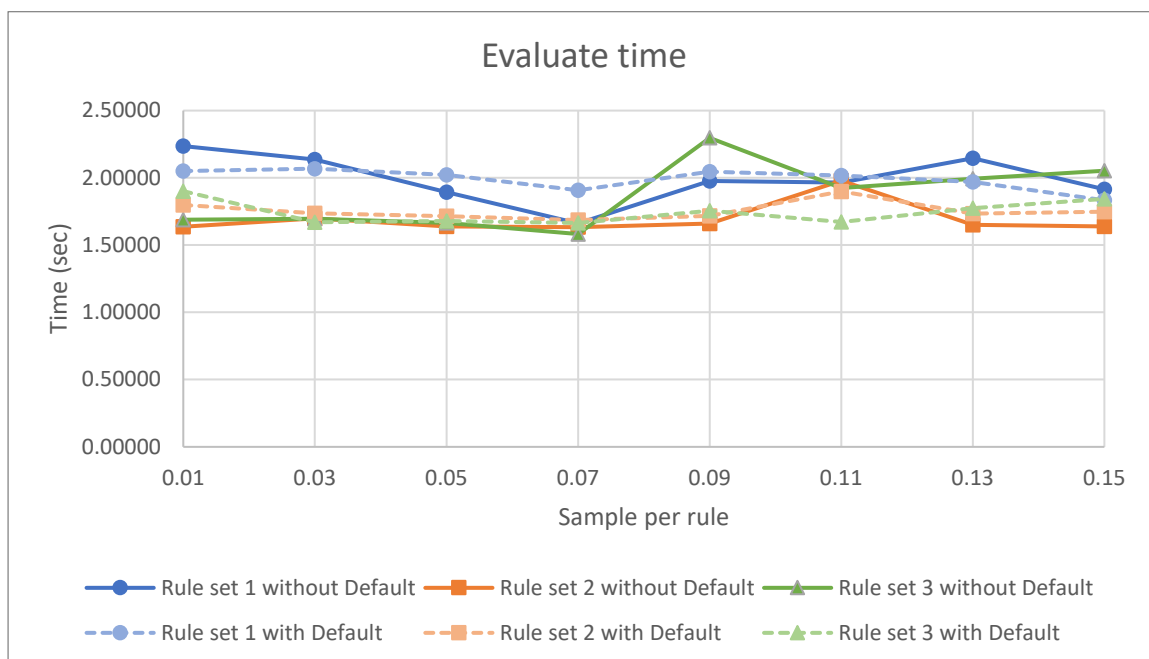
4.2.3. กราฟผลลัพธ์การทดลองแบบอัตราส่วน Ratio

4.2.3.1. กราฟผลลัพธ์ เวลาในการฝึกสอนโมเดล : อัตราส่วนข้อมูลฝึกสอนต่อ 1 กฎไฟร์วอลล์

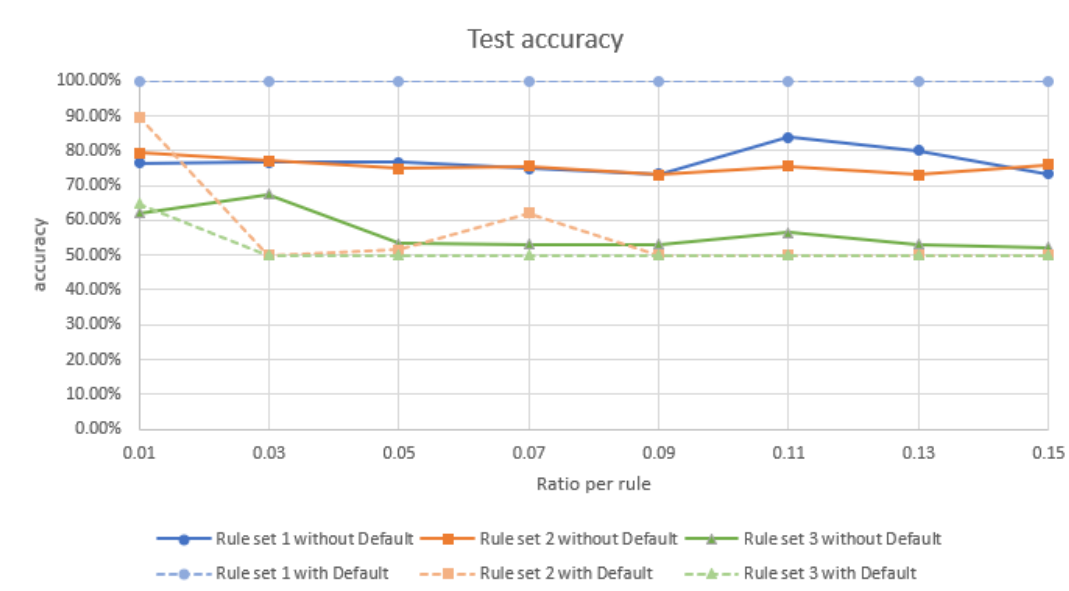
รูปที่ 4.4 กราฟเวลาในการฝึกสอนโมเดล : อัตราส่วนข้อมูลฝึกสอนต่อ 1 กฎ (Ratio)

4.2.3.2. กราฟผลลัพธ์ เวลาในการฝึกสอนโมเดล : อัตราส่วนข้อมูลฝึกสอนต่อ 1 กฎไฟร์วอลล์

รูปที่ 4.5 กราฟเวลาในการทำนายชุดทดสอบ : อัตราส่วนข้อมูลฝึกสอนต่อ 1 กฎ (Ratio)

4.2.3.3. กราฟผลลัพธ์ เวลาในการฝึกสอนโมเดล : อัตราส่วนข้อมูลฝึกสอนต่อ 1 กฎไฟร์วอลล์

รูปที่ 4.6 กราฟเวลาในการฝึกสอนโมเดล : อัตราส่วนข้อมูลฝึกสอนต่อ 1 กฎ (Ratio)

บทที่ 5

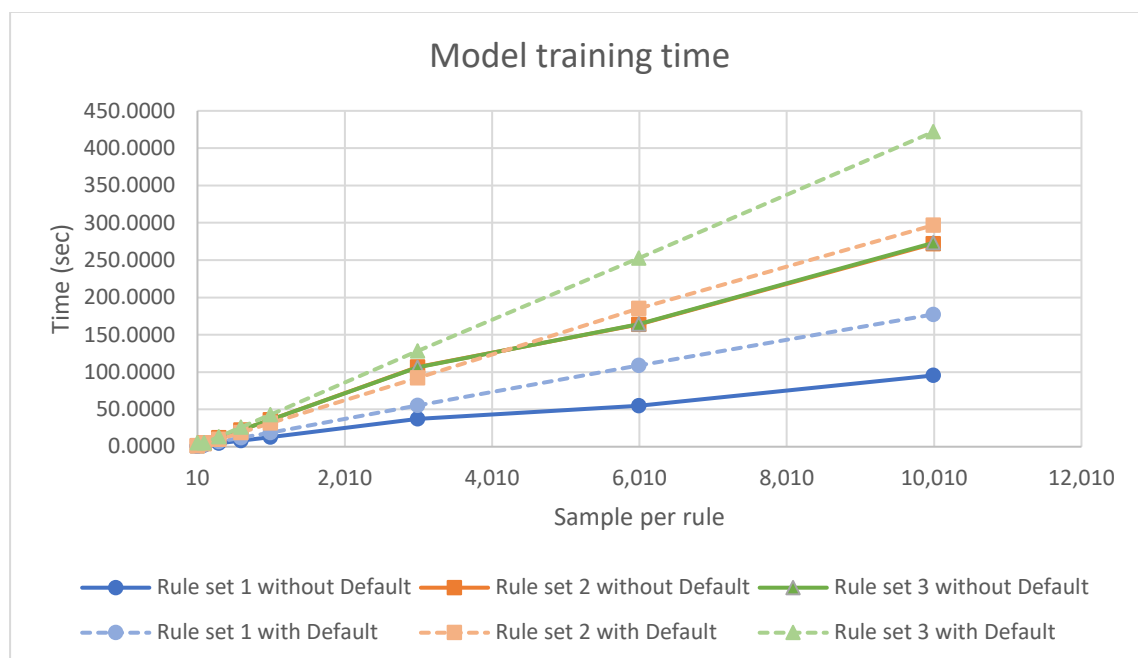
ผลการวิเคราะห์การทดลอง

เป้าหมายหลักของบทนี้คือการวิเคราะห์ผลการทดลองจากการนำชุดข้อมูลฝึกสอนที่สร้างจากกฎของไฟร์วอลล์ที่ออกแบบให้ตรงตามจุดประสงค์ของสมมติฐาน เพื่อหาชุดข้อมูลฝึกสอนที่สามารถทำให้โมเดลมีประสิทธิภาพในด้านความแม่นยำในการทำนายและเวลาที่ใช้ได้ดีที่สุด จึงจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์ในเชิงเปรียบเทียบ ปรับรูปแบบกราฟเพื่อหาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ

5.1. การวิเคราะห์กลไกการทำงานโดยรวมของโมเดล

5.1.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ เวลาที่ใช้ในการฝึกสอนโมเดลและจำนวนข้อมูลฝึกสอน

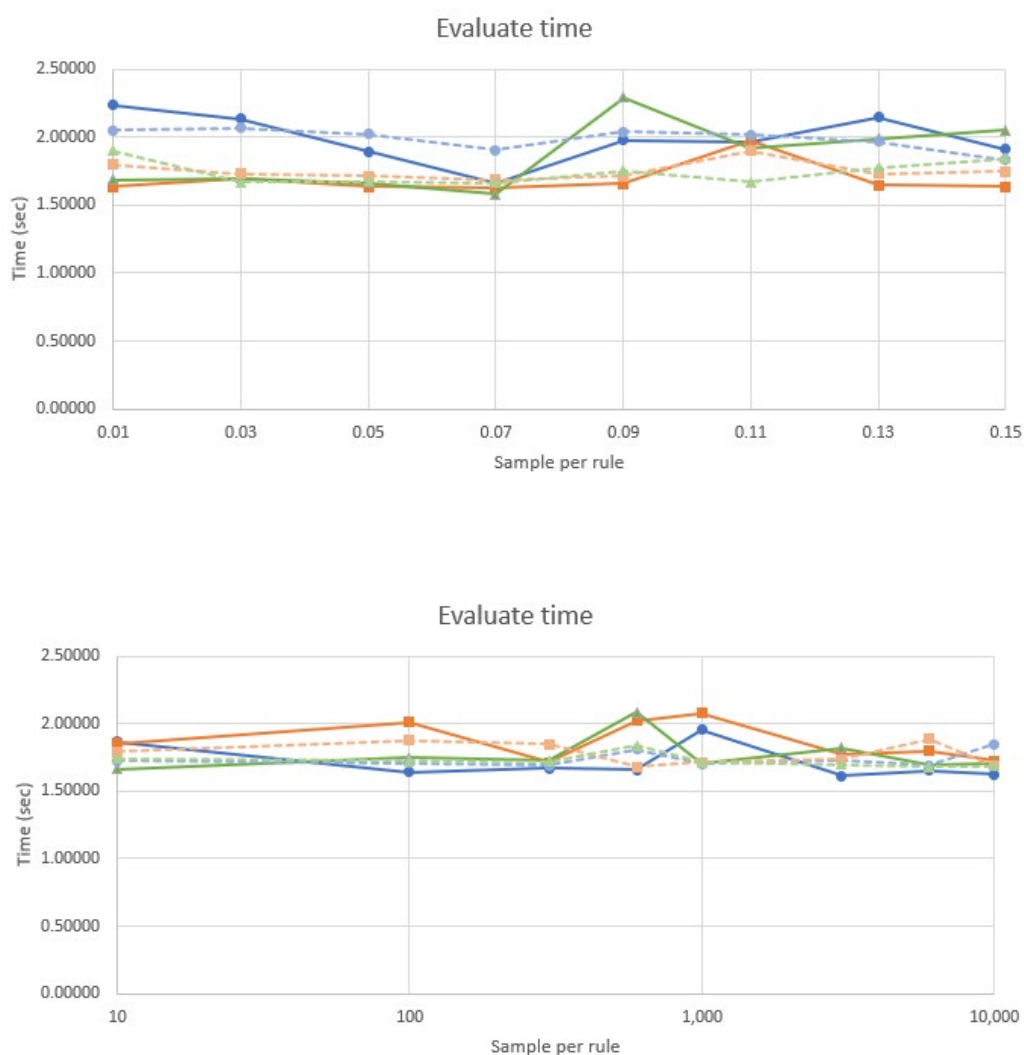
จากผลการทดลองในบทก่อนหน้าพบว่า ทั้ง 2 ผลการทดลอง เมื่อมีจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนในระบบมากขึ้น โมเดลจะใช้เวลาในการเรียนรู้ชุดข้อมูลฝึกสอนในอัตราคงที่ สังเกตได้จากกราฟที่ออกมามีลักษณะใกล้เคียงกับกราฟเส้นตรงมาก

รูปที่ 5.1 กราฟผลลัพธ์ เวลาที่ใช้ในการฝึกสอนโมเดล : จำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนที่ใช้

5.1.2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ เวลาที่ใช้ในการประมวลผลและจำนวนข้อมูลที่ใช้ฝึกสอน

จากผลการทดลองในบทก่อนหน้าพบว่า ทั้ง 2 ผลการทดลอง จะเห็นได้ว่าจำนวนชุดข้อมูล ฝึกสอนแทบไม่ส่งผลกับเวลาที่ใช้ในการประมวลผล นั่นหมายความว่าถ้าหากเราใช้ชุดกฎไฟร์วอลล์ที่มีเงื่อนไขมากขึ้นก็ยังใช้เวลาในการประมวลผลเท่าเดิม จากภาพ 5.2 จะเห็นได้ว่าทั้ง 2 รูป ถึงจะใช้เวลามากขึ้นหรือน้อยลงบ้าง แต่ค่าความแตกต่างจะอยู่ในเสี้ยววินาทีเท่านั้น

รูปภาพที่ 5.2 เปรียบเทียบกราฟผลลัพธ์เวลาที่ใช้ในการประมวลของ N Sample และ Ratio

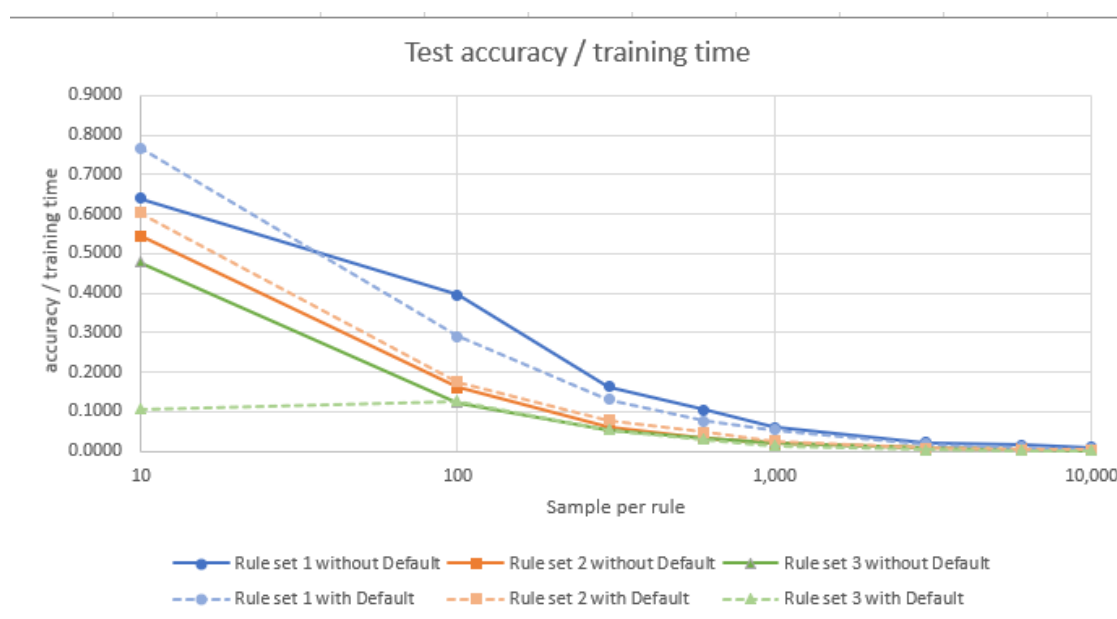
5.2. การวิเคราะห์ประสิทธิภาพการทำงานของโมเดล

5.2.1. อัตราการเรียนรู้ของ โมเดล

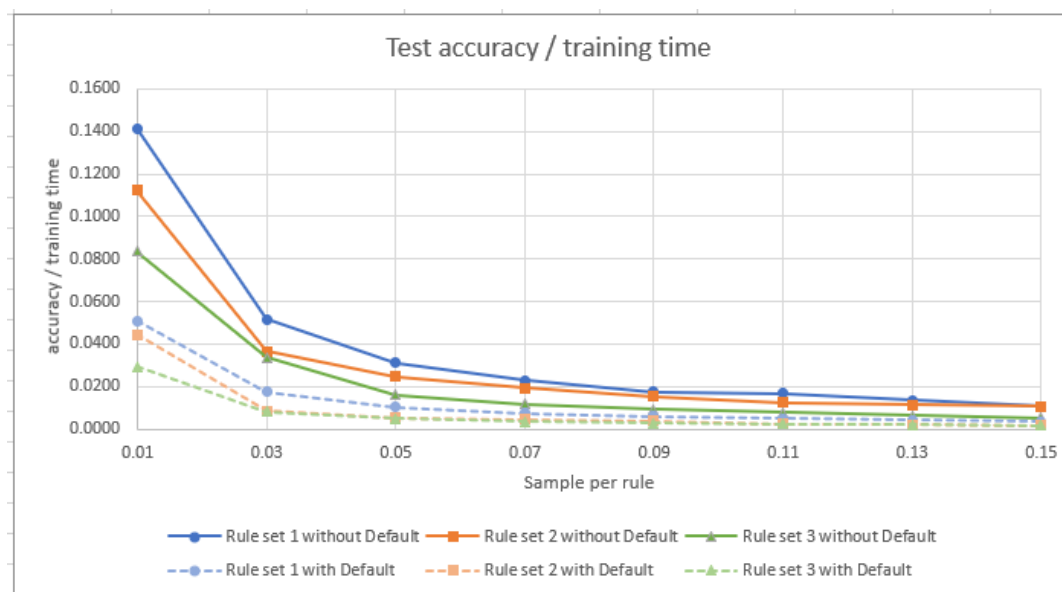
ตัวแปรสำคัญในการวัดผลในเชิงประสิทธิภาพ ได้แก่ ความแม่นยำในการทำนายผล เวลาที่ใช้ในการฝึกโมเดล และ จำนวนชุดข้อมูลทดสอบ ซึ่งทั้ง 3 ค่านี้ให้ความหมายในเชิงประสิทธิภาพได้ดังนี้

- โมเดลที่มีความแม่นยำสูงกว่า เป็นโมเดลที่มีประสิทธิภาพมากกว่า
- โมเดลที่ใช้เวลาในการเรียนรู้น้อยกว่าย่อมดีกว่าโมเดลที่ใช้เวลาในการเรียนรู้มากกว่า ถ้าหากโมเดลทั้งสองให้ผลลัพธ์ความถูกต้องในการทำนายผลเท่ากัน
- โมเดลที่ใช้จำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนน้อยกว่าจะดีกว่าโมเดลที่ใช้จำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนมากกว่า ถ้าหากโมเดลทั้งสองให้ผลลัพธ์ความถูกต้องในการทำนายผลเท่ากัน ซึ่งจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนจะมีผลโดยตรงกับเวลาที่ใช้ นั่นหมายความว่า เราจะต้องใช้เวลาในการสร้างชุดข้อมูลและฝึกฝนนานขึ้น

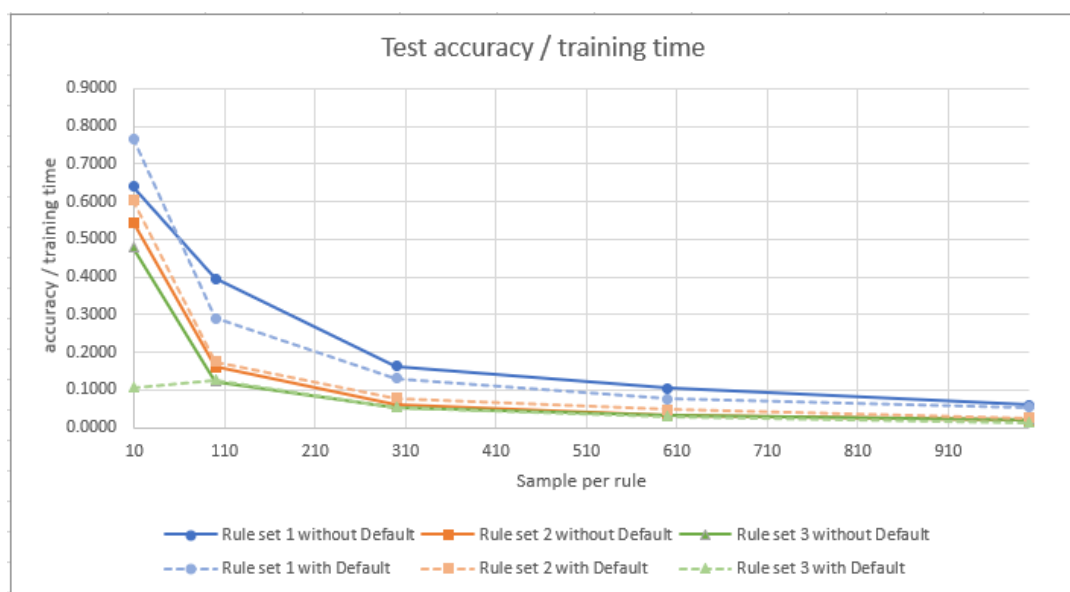
ซึ่ง 3 ตัวแปรนี้ ทำให้ได้กราฟอีกตัวหนึ่งคือกราฟ ความแม่นยำ / เวลาฝึกโมเดล : จำนวนชุดข้อมูลฝึกสอน

รูปที่ 5.3 กราฟความแม่นยำ / เวลาฝึกโมเดล : จำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนของ N Sample

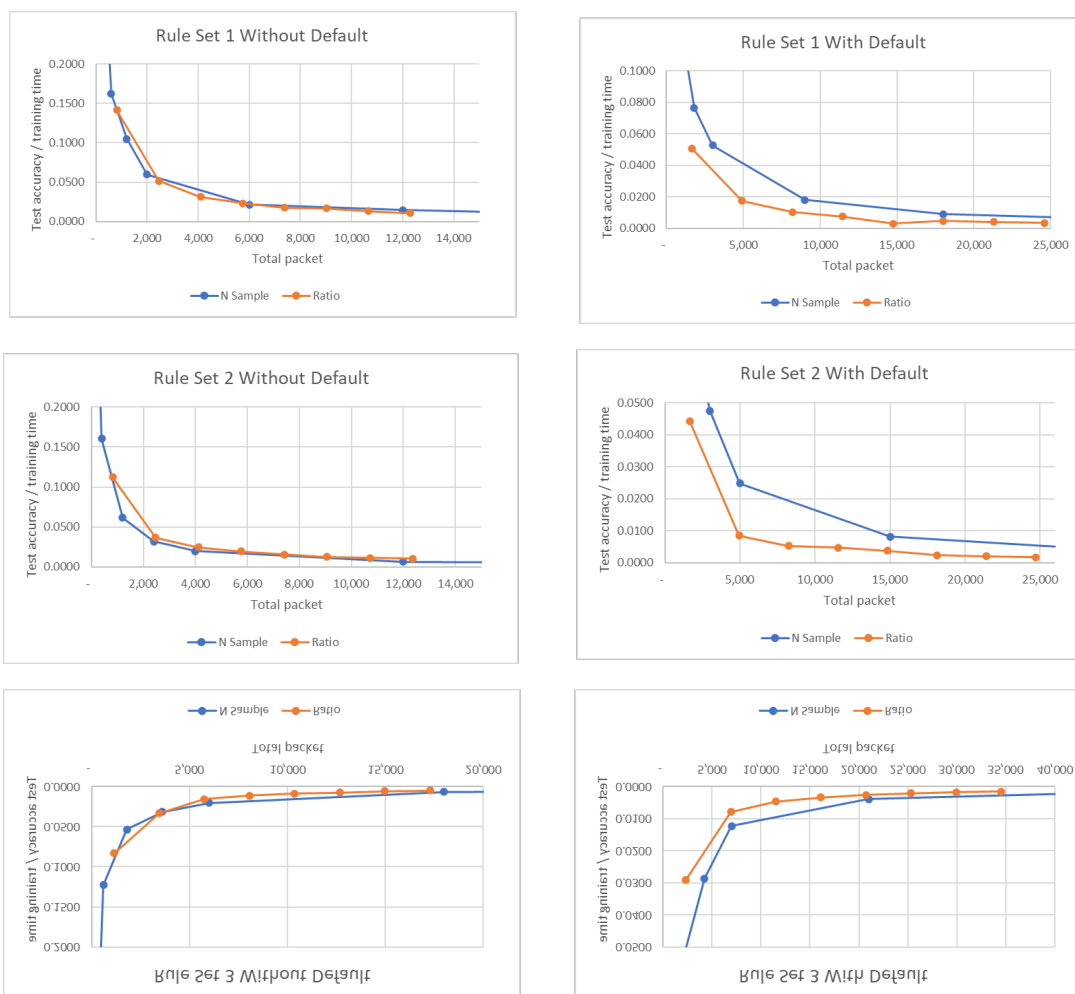
รูปที่ 5.4 กราฟความแม่นยำ / เวลาฝึกโมเดล : จำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนของอัตราส่วน Ratio

รูปที่ 5.5 กราฟความแม่นยำ / เวลาฝึกโมเดล : จำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนของ N Sample (2)

จะเห็นได้ว่ากราฟทั้งสองรูปแบบ ทั้ง N Sample และอัตราส่วน Ratio มีอัตราการเรียนรู้ที่มีลักษณะคล้ายกันคือ โมเดลที่มีการเรียนรู้จากชุดข้อมูลฝึกสอนน้อยยังสามารถคำนวณหาผลลัพธ์ได้ถูกต้องบ้างอยู่ แต่การที่จะเพิ่มความแม่นยำได้นั้นจะต้องเพิ่มจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนไปอีกเกือบเท่าตัวหรือหลายเท่า นั่นหมายความว่าอัตราการเรียนรู้จะเริ่มน้อยลงไปเรื่อยๆแปรผกผันกับจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนที่ป้อนเข้าไป

และเมื่อเปรียบเทียบอัตราการเรียนรู้ของทั้ง 2 รูปแบบระหว่าง N Sample และ Ratio โดยมีข้อมูลฝึกสอนที่ใช้ทั้งหมดเป็นตัวตั้ง จะเห็นว่าแบบที่ไม่ได้มีการนำ Default มาคิด การแบ่งชุดฝึกสอนแบบ Ratio จะให้ผลดีกว่าเล็กน้อย แต่เมื่อมีการนำ Default Rule มาคิดด้วย แบบ N Sample ให้ผลที่ดีกว่าอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งถ้ามองตามหลักความเป็นจริงการนำ Default Rule มาคิด เป็นสิ่งที่จำเป็นมาก เพราะกฎไฟร์วอลล์ที่ใช้จริงจะมีจำนวนความเป็นไปได้ที่มากกว่านี้มาก และการแบ่งแบบ Ratio ให้ผลลัพธ์ที่แย่กว่า

รูปภาพที่ 5.6 การเปรียบเทียบอัตราการเรียนรู้ของแบบ N Sample และแบบ Ratio

5.2.2. การวิเคราะห์ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการทำนายของโมเดล

	Sample per rule	Total packet	True positive	True negative	False positive	False negative		Sample per rule	Total packet	True positive	True negative	False positive	False negative
Rule 1 Without Default	10	20	20000	9327	10673	0	Rule 1 With Default	10	30	15048	13278	6722	4952
	100	200	20000	11455	8545	0		100	300	20000	14747	5253	0
	300	600	20000	10707	9293	0		300	900	20000	14669	5331	0
	600	1,200	20000	14064	5936	0		600	1,800	19689	16574	3426	311
	1,000	2,000	20000	10718	9282	0		1,000	3,000	20000	19352	648	0
	3,000	6,000	20000	12090	7910	0		3,000	9,000	20000	20000	0	0
	6,000	12,000	20000	11950	8050	0		6,000	18,000	20000	20000	0	0
	10,000	20,000	20000	12029	7971	0		10,000	30,000	20000	20000	0	0
Rule 2 Without Default	10	40	15178	10140	9860	4822	Rule 2 With Default	10	50	14972	11676	8324	5028
	100	400	20000	9293	10707	0		100	500	16195	10598	9402	3805
	300	1,200	20000	9128	10872	0		300	1,500	20000	10607	9393	0
	600	2,400	18642	9684	10316	1358		600	3,000	17497	18152	1848	2503
	1,000	4,000	17483	10775	9225	2517		1,000	5,000	20000	11279	8721	0
	3,000	12,000	16371	11507	8493	3629		3,000	15,000	9982	20000	0	10018
	6,000	24,000	9982	17362	2638	10018		6,000	30,000	20000	9293	10707	0
	10,000	40,000	20000	10775	9225	0		10,000	50,000	20000	10613	9387	0
Rule 3 Without Default	10	60	12535	10501	9499	7465	Rule 3 With Default	10	70	10961	10440	9560	9039
	100	600	12039	10181	9819	7961		100	700	11082	14326	5674	8918
	300	1,800	17640	7614	12386	2360		300	2,100	10740	17659	2341	9260
	600	3,600	18282	10256	9744	1718		600	4,200	12814	17092	2908	7186
	1,000	6,000	20000	9823	10177	0		1,000	7,000	20000	1315	18685	0
	3,000	18,000	20000	10276	9724	0		3,000	21,000	20000	650	19350	0
	6,000	36,000	20000	9591	10409	0		6,000	42,000	20000	1595	18405	0
	10,000	60,000	20000	382	19618	0		10,000	70,000	20000	2587	17413	0

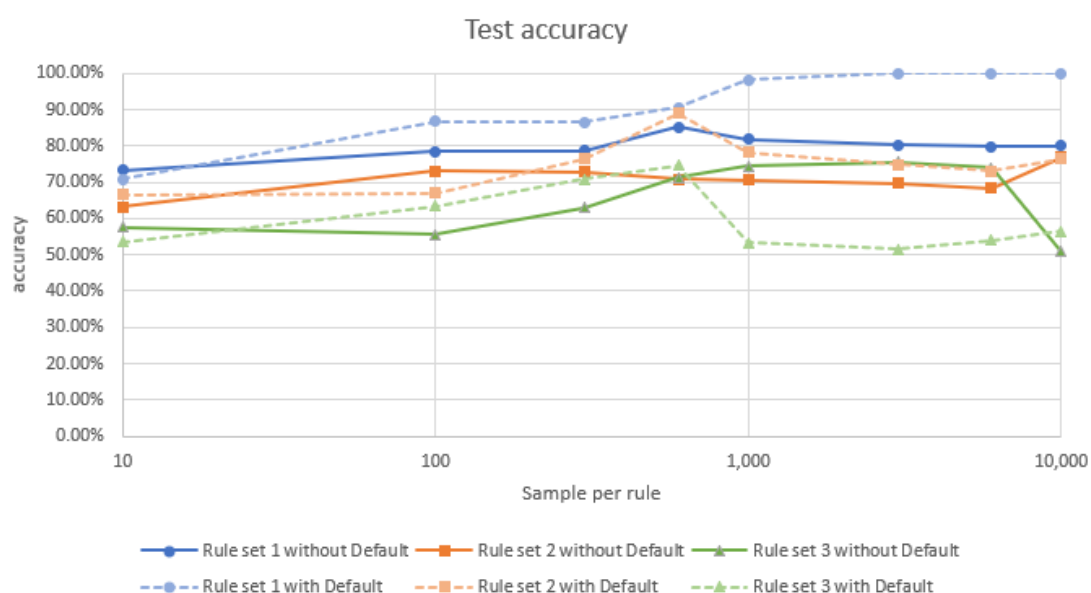
ตารางที่ 5.1 ตารางผลลัพธ์ของ reference variant set แบบ N Sample

	Sample per rule	Total packet	True positive	True negative	False positive	False negative		Sample per rule	Total packet	True positive	True negative	False positive	False negative
Rule 1 Without Default	0.01	818	20000	10642	9358	0	Rule 1 With Default	0.01	2,628	20000	20000	0	0
	0.03	2,457	20000	10718	9282	0		0.03	7,884	20000	20000	0	0
	0.05	4,095	20000	9282	9282	0		0.05	13,140	20000	20000	0	0
	0.07	5,733	20000	10005	9995	0		0.07	18,396	20000	20000	0	0
	0.09	7,372	20000	9327	10673	0		0.09	23,652	285	20000	0	19715
	0.11	9,010	20000	13580	6420	0		0.11	28,908	20000	20000	0	0
	0.13	10,648	20000	12029	7971	0		0.13	34,164	20000	20000	0	0
	0.15	12,287	20000	9327	10673	0		0.15	39,420	20000	20000	0	0
Rule 2 Without Default	0.01	822	19884	11899	8101	116	Rule 2 With Default	0.01	2,617	16654	19294	706	3346
	0.03	2,471	18610	12285	7715	1390		0.03	7,856	0	20000	0	20000
	0.05	4,119	20000	9952	10048	0		0.05	13,094	612	20000	0	19388
	0.07	5,767	20000	10254	9746	0		0.07	18,332	4839	20000	0	15161
	0.09	7,416	20000	9293	10707	0		0.09	23,571	0	20000	0	20000
	0.11	9,064	20000	10219	9781	0		0.11	28,809	0	20000	0	20000
	0.13	10,714	20000	9293	10707	0		0.13	34,049	0	20000	0	20000
	0.15	12,363	20000	10439	9561	0		0.15	39,288	0	20000	0	20000
Rule 3 Without Default	0.01	1,148	14022	10812	9188	5978	Rule 3 With Default	0.01	2,943	18287	7680	12320	1713
	0.03	3,453	16963	10042	9958	3037		0.03	8,838	0	20000	0	20000
	0.05	5,757	20000	1315	18685	0		0.05	14,732	0	20000	0	20000
	0.07	8,059	20000	1259	18741	0		0.07	20,624	0	20000	0	20000
	0.09	10,364	20000	1272	18728	0		0.09	26,519	0	20000	0	20000
	0.11	12,668	20000	2587	17413	0		0.11	32,413	0	20000	0	20000
	0.13	14,972	20000	1272	18728	0		0.13	38,307	0	20000	0	20000
	0.15	17,277	20000	936	19064	0		0.15	44,202	0	20000	0	20000

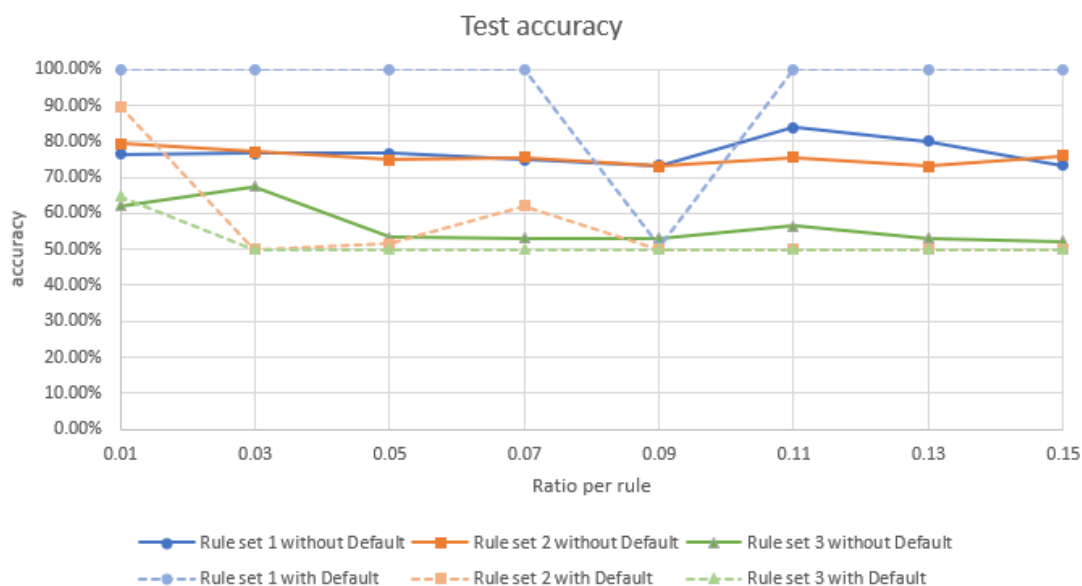
ตารางที่ 5.2 ตารางผลลัพธ์ของ reference variant set แบบ Ratio

ในตารางที่ 5.1 และ 5.2 จะแสดงให้เห็นถึงจำนวน True Positive True Negative False Positive และ False Negative โดยความผิดพลาดของโมเดลจะสามารถดูได้จาก False Positive และ False Negative ที่เกิดขึ้น หากสังเกตในแต่ละชุดกฎไฟร์วอลล์จะมีค่า False Positive และ False Negative ที่เพิ่มตามความซับซ้อนของกฎในชุดนั้นๆ และหากสังเกตในแบบ N Sample จะมี False Positive ที่สูงซึ่งคาดว่าเกิดจากจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนในแต่ละกฎของชุดกฎไฟร์วอลล์ที่มี Allow Deny ไม่เท่ากัน และแตกต่างกันมาก ส่วนในแบบ Ratio จะลักษณะของ False Positive และ False Negative คล้ายกัน แต่จะแตกต่างตรงที่มีการนำ Default Rule เข้ามาแทนด้วยจะมี False Negative มากจากการที่โมเดลมีแนวโน้มมาจาก Deny ที่จาก Default Rule ที่จำนวนในชุดข้อมูลฝึกสอนมากกว่าชุดข้อมูลฝึกสอนของกฎอื่น

5.2.3. การเลือกหาจุดจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนที่เหมาะสมที่สุดหรือจุด optimum ของโมเดล

รูปภาพที่ 5.7 กราฟผลลัพธ์ความแม่นยำของการแบ่งชุดข้อมูลฝึกสอน N Sample

รูปภาพที่ 5.8 กราฟผลลัพธ์ความแม่นยำของการแบ่งชุดข้อมูลฝึกสอนแบบอัตราส่วน Ratio

ในการหาจุด optimum นั้นจะต้องเลือกจุดที่โมเดลทำนายผลได้แม่นยำมากที่สุดและใช้จำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนที่น้อยที่สุด ซึ่งหมายความว่าเวลาที่ใช้ก็จะน้อยลงด้วยเช่นกัน (จากการวิเคราะห์ที่ 5.1.1) และประเด็นที่คาดไม่ได้เลยคือ ควรเป็นจุดที่ทุก rule set ยอมรับได้ ถ้าหากโมเดลสามารถตัดสินใจ rule set ที่ 1 ได้มีความแม่นยำสูง แต่ไปตัดสินใจ rule set อื่นได้ความแม่นยำที่ต่ำมาก จำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนในช่วงนั้นก็จะยังเป็นจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนที่ยกจำนวนมาไม่ได้มาตรฐาน ซึ่งเป้าหมายของเราคือการแบ่งด้วยจำนวนเท่าใด จะให้ความแม่นยำและเหมาะสมกับทุก rule set มากที่สุด

จากกราฟ 5.6 และ 5.7 จะเห็นได้ว่า ถ้าหากเป็น N Sample ค่าความแม่นยำที่ได้จะค่อยๆ เพิ่มขึ้น จะมีจุดหนึ่งที่ทุก rule set มีแนวโน้มความแม่นยำที่เพิ่มขึ้น ซึ่งตัวแปรที่ใช้ในการทดลองจุดนั้นคือ 600 ชุดข้อมูลฝึกสอนต่อหนึ่งกฎไฟร่วอลล์ และเมื่อให้จำนวนข้อมูลฝึกสอนที่มากกว่านั้น ความแม่นยำในทุกชุดกฎไฟร่วอลล์จะเริ่มตกลงเล็กน้อย โดยเฉพาะชุดกฎไฟร่วอลล์ที่มีเงื่อนไขที่มากกว่าจะสังเกตได้ชัดเจน ในขณะเดียวกันถ้าหากเป็นแบบอัตราส่วน Ratio หากสังเกตจะมีช่วงอัตราส่วน Ratio ที่ 0.01 มีจุดค่าความแม่นยำที่สูงที่สุดและเริ่มมีอัตราความแม่นยำตกลงมาเมื่อมีจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนมากขึ้น โดยเราได้นำจุด optimum ทั้ง 2 จุดที่ของแต่ละแบบมาเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่างด้านเวลา ซึ่งแต่ละชุดเงื่อนไขใช้จำนวนข้อมูลฝึกสอนดังนี้

	Without Default	With Default
Rule set 1 – N Sample	1200	1800
Rule set 1 – Ratio	818	2628
Rule set 2 – N Sample	2400	3000
Rule set 2 – Ratio	822	2617
Rule set 3 – N Sample	3600	4200
Rule set 3 – Ratio	1148	2943

ตารางที่ 5.3 ตารางเทียบข้อมูลฝึกสอนที่ใช้ทั้งหมดระหว่าง N Sample (600) และ Ratio (0.01)

จะเห็นได้ว่าชุดข้อมูลฝึกสอนที่ใช้นั้นแบบอัตราส่วนใช้จำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนที่น้อยกว่าแทบทุกช่วง ยกเว้นแค่ Rule set 1 With Default ที่มีจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนมากกว่า ซึ่งสรุปได้ว่าแบบอัตราส่วน Ratio ใช้ชุดข้อมูลฝึกสอนน้อยกว่าแบบ N Sample ในการไปถึงจุดเหมาะสมที่ให้ความแม่นยำสูงสุด ซึ่งนั่นหมายความว่าจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนที่ใช้จะน้อยกว่าเช่นกัน แบบอัตราส่วน Ratio จึงเหมาะแก่การนำมาใช้มากกว่า

แม้เราจะเห็นได้ว่าจุด optimum ของการแบ่งแบบอัตราส่วน Ratio ที่ให้ค่าความแม่นยำได้พอๆกันกับแบบ N Sample และมีการใช้เวลารวมที่น้อยกว่า แต่การแบ่งแบบอัตราส่วน Ratio มีข้อจำกัดอย่างหนึ่งคือ ถ้าหาก โมเดลมีความแตกต่างทางด้านชุดข้อมูลฝึกสอนมากๆ เราไม่สามารถสร้างจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนจากกฎที่น้อยเกินไปได้ เพราะถ้าหากอ้างอิงตามเลขที่ได้จากการทดลองคือ 0.01 ถ้าหากความเป็นไปได้ของเงื่อนไขที่เรากำหนดขึ้นใหม่มีขนาดน้อยกว่า 100 เราจะไม่สามารถออกแบบชุดข้อมูลฝึกสอนที่มีขนาดต่ำกว่า 1 ได้เลย ซึ่งนั่นอาจทำให้เป็นปัญหาและจะเป็นประเด็นสำคัญที่เราจะนำมาพิจารณาในทอมการศึกษาถัดไป

บทที่ 6

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

6.1. สรุปผลการดำเนินงานวิจัย

ในงานทำวิจัยนี้เราได้พัฒนาโครงข่ายประสาทเทียมเชิงลึกสำหรับทดสอบชุดข้อมูลฝึกสอนที่สร้างขึ้นมาจาก Packet Generator เพื่อสังเกตและวิเคราะห์การทดลองศึกษาหาผลลัพธ์หรือแนวทางที่จะนำไปประยุกต์ใช้กับการสร้างชุดข้อมูลฝึกสอนที่มีประสิทธิภาพ ใช้จำนวนข้อมูลฝึกสอนและเวลาที่ใช้ให้น้อยแต่ได้ความแม่นยำสูง เราได้ตั้งกฎของไฟร์วอลล์ขึ้นมาโดยมีความซับซ้อนเพื่อสังเกตการเรียนรู้ของโมเดล โดยออกแบบชุดข้อมูลฝึกสอนที่แตกต่างกันในเรื่องของจำนวน สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 รูปแบบ คือ แบบ N Sample ซึ่งจำนวนของชุดข้อมูลฝึกสอนในกฎ ไฟร์วอลล์แต่ละข้อจะมีจำนวนเท่ากันทั้งหมด และแบบ Ratio ที่จำนวนของชุดข้อมูลฝึกสอนในกฎ ไฟร์วอลล์แต่ละข้อจะแตกต่างกันโดยจำนวนที่มีมากหรือน้อยเป็นไปตามอัตราส่วนที่กำหนดขึ้น หลังจากนั้นทำการทดสอบในแต่ละแบบโดยกำหนดค่าที่แตกต่างกัน 8 ค่า ในแต่ละแบบเพื่อเปรียบเทียบและวิเคราะห์ ในส่วนทำการทดลองจะสังเกตได้ว่าเมื่อมีจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนมากขึ้น ระยะเวลาที่ใช้ก็จะมากขึ้นตาม และในส่วนของความถูกต้องนั้นในแต่ละชุดกฎไฟร์วอลล์ ยิ่งกฎมีความซับซ้อนมากเท่าใดค่าความถูกต้องก็จะลดลง แต่ในส่วนของ N Sample จะไม่ได้ลดลงมากเมื่อเทียบกับ Ratio ซึ่งคาดว่าเกิดจากจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนที่แตกต่างในกฎแต่ละของ Ratio และจำนวน False positive และ False negative จำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนที่มี Allow Deny ไม่เท่ากัน และจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนแต่ละกฎที่ต่างโดยในเฉพาะในแบบของ Ratio ยิ่งถ้าหากมีการนำ Default Rule เข้ามาแทนจะเห็นได้ชัดว่า False negative มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างมาก

จากการวิเคราะห์และทดลองสังเกตได้ว่าจุดเหมาะสมของการแบ่งอัตราส่วน Ratio และการแบ่งด้วยจำนวนที่เท่ากันมีการให้ความแม่นยำที่เท่ากัน แบบอัตราส่วน Ratio จะมีการใช้เวลาในการฝึกโมเดลที่น้อยกว่าเพราะต้องการจำนวนชุดข้อมูลฝึกสอนน้อยกว่า

ในงานวิจัยถัดไปจะเป็นการลงลึกรายละเอียดเกี่ยวกับการพัฒนาแบ่งชุดข้อมูลฝึกสอนด้วยอัลกอริทึมแบบใหม่ ซึ่งเราได้คาดเดาว่าวิธีนี้จะเป็นการแก้ไขปัญหาวិธีการแบ่งชุดข้อมูลที่เป็นแบบอัตราส่วน โดยประเด็นปัญหาที่สามารถเห็นได้ชัดคือ การแบ่งข้อมูลฝึกสอนที่มีความแตกต่างกันทางด้านกฎของไฟร์วอลล์มากเกินไปจนทำให้ไม่สามารถทำนายชุดข้อมูลที่มีความเป็นไปได้ภายในเงื่อนไขน้อยเกินไป หรืออาจเพิ่มประเด็นวิจัยเพื่อเพิ่มความแม่นยำในการทำนายผล เช่น การปรับโมเดลหรือเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของชุดข้อมูลฝึกสอน เป็นต้น

6.2. ปัญหาและอุปสรรคที่พบในงานวิจัย

- การพัฒนางานวิจัยใช้เวลานานมากกว่าที่คาดเอาไว้ เนื่องจากต้องพัฒนาโปรแกรมทั้งระบบควบคู่กับการทำทดลองไปด้วย ซึ่งการทดลองปัญหาประดิษฐ์ในเชิงเปรียบเทียบจำเป็นต้องทดลองซ้ำหลายรอบเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่แม่นยำและวิเคราะห์ให้ได้ ถ้าหากมีเวลาสำหรับการทดลองมากขึ้น อาจทำให้ได้ผลลัพธ์ที่แม่นยำและมีรายละเอียดที่น่าพึงพอใจมากขึ้น
- โปรแกรมในการสร้างชุดข้อมูลฝึกสอนมีข้อจำกัดหลายอย่าง เพราะเป็นเพียงการจำลองข้อมูลจาก Packet Header เพียงอย่างเดียว ยังไม่ได้ลงรายละเอียดในส่วน of Data Field และยังจำเป็นต้องลดความเป็นไปได้ของ Possible Packet เนื่องจากมีปัญหาที่เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ประมวลผลไม่สามารถรับภาระแบนด์วิดท์ที่มากเกินไปได้

6.3. ข้อเสนอแนะและแนวทางการพัฒนางานวิจัยในอนาคต

- อาจมีวิธีการแก้ไขปัญหการแบ่งอัตราส่วนชุดข้อมูลที่มีจำนวนต่างกันมากเกินไป อาจมีการใช้สูตรทางคณิตศาสตร์หรือมีอัลกอริทึมอื่นในการแบ่งจำนวนมาช่วยในการคำนวณหาจำนวนชุดข้อมูลที่เหมาะสมกับโมเดลได้
- พัฒนาโปรแกรมสร้างชุดข้อมูลฝึกสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ให้สามารถออกแบบได้ใกล้เคียงกับข้อมูล Packet ในเครือข่ายจริง และประมวลผลสร้างชุดข้อมูลได้รวดเร็วขึ้น
- พัฒนาเครื่องมือโมเดลโครงข่ายประสาทเทียมให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น อาจลองศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของโมเดล ซึ่งประกอบไปด้วย จำนวนรอบที่เรียนรู้ จำนวนโหนดและวิธีการประมวลผลในรูปแบบต่างๆ และสังเกตว่าค่าเหล่านี้มีผลกับความแม่นยำและเวลาที่ใช้ในการฝึกสอนของชุดข้อมูลฝึกสอนที่สร้างไว้หรือไม่
- มีการเพิ่มสมมติฐานขึ้นใหม่ให้ใกล้เคียงกับเครือข่ายจริงมากขึ้น เช่น การเพิ่มกฎไฟร์วอลล์ที่มีความกระชับ หรือกำหนดให้มีข้อมูลที่จะพิจารณาเพิ่มขึ้น เพิ่มจำนวน Rule set หรืออาจลองนำข้อมูลฝึกสอนจาก Application Layer มาใช้ควบคู่ด้วย

บรรณานุกรม

- [1] TensorFlow Teams. **“Essential Documentation”** [Online]. Available :
<https://www.tensorflow.org/guide>. 2020
- [2] nessesence. **“ปัญญาประดิษฐ์ (AI: Artificial Intelligence) คืออะไร”** [Online]. Available :
<https://www.thaiprogrammer.org/2018/12/whatisai/>. 2018
- [3] Rene Molenaar. **“IPv4 Packet Header”** [Online]. Available :
<https://networklessons.com/cisco/ccna-routing-switching-icnd1-100-105/ipv4-packet-header>. 2020
- [4] Sci-kit learn developers. **“scikit classification model”** [Online]. Available : <https://scikit-learn.org/stable/search.html?q=classification>. 2020
- [5] TensorFlow Teams. **“พื้นฐาน Deep Learning”** [Online]. Available :
<https://www.tensorflow.org/guide>. 2020
- [6] sinlapachai lorpaiboon. **“มาเรียนรู้คำสั่งของ Pandas ใน Python ที่เอาไว้ใช้สำหรับการจัดการข้อมูลกัน”** [Online]. Available : <https://medium.com/@sinlapachai.hon/มาเรียนรู้การใช้-การทำความสะอาดข้อมูลด้วย-python-โดยการ-ใช้-pandas-กัน-2f5049640e70>. 2020
- [7] T. Hastie, R. Tibshirani, J. Friedman. **The Elements of Statistical Learning (Second Edition).** : Springer-Verlag. 2009
- [8] Saishruthi Swaminathan. **“Logistic Regression — Detailed Overview”** [Online]. Available :
<https://towardsdatascience.com/logistic-regression-detailed-overview-46c4da4303bc>. 2018
- [9] Anas Al-Masri. **“What Are Overfitting and Underfitting in Machine Learning?”** [Online]. Available : <https://towardsdatascience.com/what-are-overfitting-and-underfitting-in-machine-learning-a96b30864690>. 2019
- [10] Will Koehrsen. **“Overfitting vs. Underfitting: A Complete Example”** [Online]. Available :
<https://towardsdatascience.com/overfitting-vs-underfitting-a-complete-example-d05dd7e19765>. 2018
- [11] Ahmed Gad. **“Beginners Ask ‘How Many Hidden Layers/Neurons to Use in Artificial Neural Networks?’”** [Online]. Available :

<https://towardsdatascience.com/beginners-ask-how-many-hidden-layers-neurons-to-use-in-artificial-neural-networks-51466afa0d3e>. 2018

- [12] Aurélien Géron. **Hands-on Machine Learning with Scikit-Learn, Keras, and TensorFlow**. Sixth Release. United States of America : O'Reilly Media, Inc. 2019
- [13] D. STATHAKIS. "How many hidden layers and nodes?" **International Journal of Remote Sensing**, Vol. 30, No. 8, 20 April 2009. pp2133–2147
- [14] Jeff Heaton. "**Heaton Research The Number of Hidden Layers**" [online]. Available : The Number of Hidden Layers | Heaton Research. 2017

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – นามสกุล นาย จูติโชติ ใจเมือง

รหัสนักศึกษา 60070019

วัน เดือน ปีเกิด 7 พฤศจิกายน 2541

ประวัติการศึกษา

วุฒิม.6 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ

ภูมิลำเนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร

เบอร์โทร 08-6778-7397

E-Mail 60070019@it.kmitl.ac.th

สาขาที่จบ วิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์

รุ่นที่ 34

ปีการศึกษา 2559

ชื่อ – นามสกุล นาย พิพัฒน์บุญ พุทธคุณ

รหัสนักศึกษา 60070065

วัน เดือน ปีเกิด 25 เมษายน 2542

ประวัติการศึกษา

วุฒิม.6 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

ภูมิลำเนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร

เบอร์โทร 08-6058-0919

E-Mail 60070065@it.kmitl.ac.th

สาขาที่จบ ศิลป์-คำนวณ

รุ่นที่ 48

ปีการศึกษา 2559

